

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 827

ZIJN DOEL BEREIKT.

20 cent

Hij keek Braddell, over wiens gezicht een zenuwachtige rilling liep, recht in het gelaat.

NIEUWE SERIE

ZIJN DOEL BEREIKT

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN KENNISMAKING.

Het ging zeer druk toe op de groote grasvlakte te midden van het park dat zich uitstrekte achter het prachtige slot van graaf Hargreaves, op slechts weinige kilometers afstand ten noorden van de Engelsche hoofdstad gelegen, niet ver van de Theems en op den top van een lagen heuvel, zoodat men uit de ramen van dit prachtige verblijf een overheerlijk uitzicht genoot over de bijgelegen dorpen, de groenende dalen van het graafschap Warwickshire, en een groot gedeelte van de Theems.

Overal hoorde men de lachende stemmen van een groot aantal gasten, die door de lanen van het prachtige park wandelden of zich verzameld hadden rondom een plankier in het midden van het grasperk, waar thans een tiental jonge meisjes in Grieksch gewaad een sierlijken dans uitvoerden.

De gasten waren voor het meerendeel afkomstig uit de hoogere kringen, ofschoon graaf Hargreaves als zeer liberaal bekend stond en er volstrekt niet voor schroomde militairen zonder titel en kunstenaars, schrijvers en zelfs tooneelspelers van naam te ontvangen.

Op het tuinfeest, hetwelk de graaf gaf ter eere van den verjaardag zijner oudste dochter, was een groot aantal personen verschenen, want de gravin had den naam, dat zij zulke feesten voortreffelijk wist te organiseeren en

steeds de een of andere verrassing voor haar gasten in petto had.

Zoo waren dezen allereerst onthaald op een wedren tusschen poney's, bereiden door een aantal gasten, allen in een of ander historisch kostuum gestoken, de een als Napoleon, de tweede als Nero een derde weder als Wellington en zoo voort.

Vervolgens had men kunnen genieten van een spiegelgevecht tusschen uitstekend nagebootste oorlogsschepen in miniatuur op den grooten vijver, en nu genoten de gasten van den dans van tien de beste danseressen welke Londen op dat oogenblik rijk was en die expresselijk tot dit doel waren bijeengekomen en dezen Griekschen herdersdans hadden ingestudeerd.

Onder de gasten bevond zich ook Lord William Aberdeen en zijn vriend en medewerker Charles Brand, in welke personen geen enkele van de honderden gasten ook maar een oogenblik den veel gezochten John Raffles en zijn trouwen helper hadden gezocht!

En toch waren de bekende philanthroop, die met volle handen het geld om zich heen strooide tot heil der armen en verdrukten, en de Grootte Onbekende, een en dezelfde persoon!

Maar wie zou dan ook gedacht hebben,

dat deze elegant gekleede man, met zijn kaarsrechte sierlijke houding, zijn ongelooflijke kennis, zijn bereidheid en zijn gemak om zich in de hoogste kringen te bewegen identiek was met den vermaarden inbreker, naar wien de politie, niet alleen van Engeland, maar van het geheele vasteland ja zelfs van Amerika reeds jaren lang zocht, zonder dat het haar ooit gelukt was hem langer dan vier en twintig uren in haar macht te houden, terwijl zij nog altijd niet wist, wie de Gentleman-Inbreker was.

Raffles had de uitnodiging om bij het tuinfeest tegenwoordig te zijn, aangenomen, omdat hij zich tamelijk sterk verveelde en hier op eenige afleiding hoopte.

Hij had echter nauwelijks een half uur door de prachtig versierde zalen en door het park rondgezworven of hij had reeds berouw van zijn handelwijze.

Charles, die op het gelaat van zijn vriend kon lezen als in een open geslagen boek, schudde het hoofd en zeide:

— Je bent toch moeilijk te voldoen, we zijn hier in een heerlijk park, de wijn is voortreffelijk, het is een heerlijke zomerdag, er zijn hier schoone vrouwen te kust en te keur en toch schijn je je te vervelen!

Een flauw glimlachje plooidde de lip van den Grooten Onbekende.

— Je moet er maar niet op letten, het zal wel aan mij liggen. Maar ik vind die menschen ook precies hetzelfde, of ik ze nu aantref in het park van graaf Hargreaves of in de salons van Markiezin Hardings, of zelfs ten Hove! Er is volstrekt geen verschil te zien. Steeds dezelfde uitgestreken gezichten, de nietszeggende glimlachjes, zelfs de leege banaliteiten!

— Maar het feest zelf dan, merkte Charles verwijtend op

Raffles haalde de schouders op.

— Het is volstrekt niet origineel, dat alles heb ik al vroeger en beter gezien, en wat de pracht en praal betreft — je kunt wel zien, dat graaf Hargreaves nog nooit in Engelsch-Indië is geweest en niet aan het hof van een of anderen schatrijken Indischen vorst heeft verkeerd, anders zou hij waarschijnlijk de grapjes in zijn park niet met den naam van tuinfeest bestempelen.

— Je spreekt daar van Indië, zeide Charles op zachten toon. Weet ge dat er ons nog een verrassing te wachten staat?

— Ik heb er nooit van gehoord, antwoordde Raffles tamelijk onverschillig.

— Ik vernam het zoeven van Irwin Price!

— Is die hier, vroeg Raffles.

— Ja, een kwartier geleden gekomen!

— En zijn vrouw? vroeg Raffles haastig.

— Die is met hem medegekomen.

— En nu je verrassing?

— Graaf Hargreaves heeft Saya Goekwar Sindhia, den Radjah van Indragore uitgenoodigd, en dit hooge heerschap moet beloofd hebben, dat hij zou komen! Maar stil eens, daar zie ik Irwin Price met zijn vrouw aan het einde van de laan aankomen.

Inderdaad naderde door de breede laan van kastanjeboomen, waar Raffles en Charles zich op het oogenblik bevonden, een aantal dames en heeren, die blijkbaar in een druk gesprek met elkaar verdiept waren.

Raffles bleef stil staan.

Hij hield zijn blik gevestigd op een vrouw van rijzige gestalte, naast een man die ongeveer een hoofd kleiner was dan zij, en die op eenige schreden voor het groepje uitliepen.

— Nog altijd even bleek, nog altijd evenveel gelijkend op marmer, mompelde Raffles half voor zich heen.

— Wie bedoel je? vroeg Charles zacht, daar de gasten reeds naderden. Spreek je van mevrouw Price?

Raffles knikte.

— Je kent haar immers reeds lang?

— Ik heb haar eenige jaren geleden leeren kennen, tijdens een reis door Amerika, en daarna heb ik haar hier in Londen verscheidene malen aangetroffen, altijd even bleek en even stil. En ik mag er wel aan toevoegen — nog altijd even schoon.

— Ja, mooi is zij zeker, moest Charles bekennen en zijn oogen rustten vol bewondering op het bleek gelaat met de ernstige trekken van de vrouw met haar koninklijke houding, die langzaam naast Irwin Price voortschreed.

Zij was grooter dan alle andere vrouwen die in haar gezelschap waren; haar zwaarmoedig gelaat was omkranst door een overvloed van gitzwarte lokken, die met moeite werden bijeengehouden door een aantal sierlijke haarnaalden.

Haar groote, donkere oogen schenen steeds naar één punt in de verte te staren.

Raffles maakte een diepe buiging, zoodra het groepje genaderd was.

Hij trad op Marjolyn Price toe en kuste haar eerbiedig de hand.

Een trek van blijde verrassing gleed over het gelaat der jonge vrouw.

— Men schijnt het aan het toeval te moeten overlaten mylord, om het genoeg te hebben u weder eens te zien, zeide zij op zacht verwijtenden toon.

— Ik had in de laatste maanden zeer drukke zaken, mevrouw! zeide Raffles, terwijl er

een eigenaardige glimlach om zijn lippen kwam spelen en gij kunt wel begrijpen, hoe belangrijk die zaken waren, als ik er zelfs voor moet afzien van het genoegen, u te zien en te spreken!

— Gij zijt toch hoop ik ons huis nog niet vergeten, vroeg Marjolyn Price.

— Ik verzeker u, mevrouw, dat ik dit eerder met het mijne zou doen! hernam Raffles met een buiging.

Marjolyn schudde zachtjes het hoofd.

Toen wendde zij zich tot Charles en zeide:

— Mylord maakt complimenten, mijnheer Brand, ik hoop toch dat hij zich in uitstekende gezondheid bevindt.

— Dat kan ik u verzekeren, mevrouw, zeide Charles lachend, het is echter wel mogelijk, dat het verkeer met al deze hoofdsche dames en heeren zijn gewoonte een weinig veranderd heeft!

Irwin Price was intusschen naderbij gekomen.

Hij was een kleine man, met een donker uiterlijk, een platten schedel, waarop nog slechts weinige haren aanwezig waren, vierkante kaken en zwarte, diepliggende oogen onder borstelige wenkbrauwen.

Hij trad op Raffles toe en schudde hem de hand, met de gemeenzaamheid van een man, die gelooft, dat zijn rijkdom hem alles veroorlooft.

Inderdaad behoorde Irwin Price tot een van de rijkste handelaren van Londen.

Zijn huis was prachtig ingericht, hij hield renpaarden en auto's en zijn schilderjengalerij was uitstekend voorzien.

— Wel, mylord, begon hij met een zonderling hooge stem, die men van iemand van zijn uiterlijk, niet zou verwacht hebben. Hebt gij dat bruine heerschap reeds gezien?

— Wien bedoelt gij, mijnheer? vroeg Raffles koel.

— Wien zou ik anders bedoelen dan den Radjah met zijn onuitsprekelijken naam! riep Price uit.

Marjolyn scheen over het hoofd van haar man heen in de verte te staren.

Plotseling kwamen een paar jonge meisjes toeloopen.

Reeds in de verte riepen zij:

— De Radjah is aangekomen!

— Waar is hij? Waar is hij? riepen verscheidene stemmen door elkaar.

— Hij wordt op het oogenblik juist begroet door den gastheer, werd er geantwoord.

— Nu, dan moesten wij dat wonderdier maar eens gaan zien! riep Irwin Price luidruchtig.

— Wat is er eigenlijk voor wonderlijks aan, mijnheer Price? vroeg Raffles.

— Wel, mylord, hij is een en al mysterie, antwoordde Price, verheugd, dat Zijne Lordschap juist hem om inlichtingen had gevraagd. Daar is om te beginnen zijn gewaad! Hij ziet er uit als een Prins uit de duizend en een nacht meestal in een prachtig zijden burnous gehuld, en met een tulband op het hoofd! Daar zijn ten tweede zijn juweelen die huns gelijke hier in Engeland niet hebben! Daar is ten derde zijn verblijfplaats, die eigenlijk niemand goed kent! Het heet wel, dat hij in het Hotel Cecil logeert, maar daar ziet men hem slechts zelden. En daar is ten slotte zijn fabelachtige rijkdom.

— Is hij werkelijk zoo rijk? vroeg Raffles belangstellend.

— Of hij rijk is, mylord? Wel ik geloof dat hij morgen aan den dag de helft van Londen kon koopen, als hij er lust in had! Sommigen schatten zijn vermogen op veertig millioen pond sterling, maar ik geloof dat het minstens tweemaal zoo groot is!

— Wel verbazend! riep Charles onwillekeurig uit.

— Gij moest zijn paarden eens zien, mijnheer Brand, riep Price. Hij heeft die dieren uit Engelsch-Indië hierheen gebracht, en alleen voor het vervoer van die acht prachtige, smetteloos witte Arabische hengsten, heeft hij zoiets als duizend pond sterling moeten betalen.

— Wat doet hij er eigenlijk hier mee, vroeg Charles?

— Wat hij er mee doet? Wel voor zijn rijtuigen spannen!

— Heeft hij dan geen auto?

— Hij heeft er drie, wagens zooals zelfs de koning ze niet heeft, maar hij zit het allerlieft op den bok van zijn spider, achter twee van zijn paarden! Maar ook ziet men hem vaak op den hoogen zetel van zijn mailcoach, en ik verzeker u, dat het een prachtig gezicht is, hem zijn vier schimmels te zien besturen.

Een der jonge meisjes haalde het neusje op.

— Vier schimmels voor een mailcoach, riep zij uit, wie heeft daar ooit van gehoord. Dat strijdt immers tegen alle sportgebruiken!

— Daarin hebt ge gelijk, miss! riep Price lachend uit. Maar aan onze Engelsche sportgebruiken storen die Indische nabobs zich in het geheel niet! Men heeft hem al eens aan het verstand trachten te brengen, dat er voor een mailcoach niet anders gespannen mogen worden dan hackneys, die slechts twee aan twee dezelfde kleur mogen hebben, maar hij

glimlachte slechts en zeide: „Ik heb mijn schimmels medegebracht om er mede te rijden en niet om ze in den stal te laten staan! Bovendien zijn uw paarden minder fraai dan de mijne!

— En daar had hij gelijk aan, liet nu de matte stem van Marjolyn Price zich hooren. Zijn paarden zijn wonderen van schoonheid.

— Heb je ze gezien? vroeg Price.

— Ja, gisteren in Hydepark!

— Daar heb je me niets van gezegd! riep Price verbaasd uit.

Marjolyn haalde de schouders op.

— Waarschijnlijk heb ik het de moeite niet waard gevonden, zeide zij.

Raffles wierp haar een blik toe.

Hij zag, dat haar schoone oogen over het hoofd van haar man weder in de verte dwaalden, als zochten zij daar iets.

Onder het spreken was het groepje gasten de breede laan ten einde geloopt.

Zij bevonden zich nu aan het begin van het grasperk dat zich voor het prachtig heerenhuis uitstreckte.

Op het terras, dat langs een groot gedeelte van den voorgevel liep, verdrong zich een groot aantal gasten.

In het midden daarvan zag men iets wits langzaam bewegen.

— Heb ik het niet gezegd, zeide Price zegevierend. Hij heeft zijn witten tulband al weer op

Langzaam naderde het groepje het terras.

De gastheer, die met zijn breede schouders boven bijna alle anderen uitstak, had hen in het oog gekregen en wenkte hen om naderbij te komen.

De gasten maakten plaats.

Het volgend oogenblik stond Marjolyn Price tegenover Saya Sindhia.

— Sta mij toe, mijn waarde Marjolyn, dat ik je voorstel aan Zijne Hoogheid Sindhia, Radjah van Indragore! zeide gravin Hargreaves die naast haar man stond. Uwe Hoogheid, zoo wendde zij zich tot den Radjah, dit is mevrouw Marjolyn Price.

De Indiër maakte een langzame, diepe buiging voor de schoone vrouw.

Toen hij zich weder oprichtte, bleven zijn groote fluweel-zwarte oogen een kortstondig oogenblik vol bewondering op het gelaat van de jonge vrouw rusten.

Maar reeds het volgende oogenblik klonk de stem van de gastvrouw opnieuw: En dit is Lord William Aberdeen, van wien ik u

reeds verhaald heb!

De beide mannen stonden tegenover elkaar.

De staalgrijze oogen van Raffles boorden zich in de gitzwarte van den Indiër.

In een oogwenk had Raffles de trekken van den Radjah in zich opgenomen.

Saya Sindhia kon inderdaad een schoon man worden geheeten.

Hij was groot en gebouwd als een jonge atleet uit de Grieksche oudheid.

Zijn hoofd was edel van vorm, het gelaat licht bruin gekleurd, de neus groot maar van nobelen vorm, de bovenlip versierd met een zeer dunnen, kleinen snor.

Maar de oogen waren het merkwaardigst!

Zij wisselden herhaaldelijk van uitdrukking, nu eens waren zij zacht als van een vrouw, dan weder leken zij vuur te schieten en glinsterden zij als karbonkels.

Boven deze oogen waren de wenkbrauwen als met een penseel getrokken.

Nu en dan werden zij samengetrokken en dan verkreeg zijn gelaat plotseling een harde, wreede uitdrukking.

De Radjah was op dit oogenblik geheel in witte zijde gekleed.

De broek, wijd tot onder de knieën, sloot vandaar nauw om de lendenen en verdween in een paar lage schoenen van geel leder, met opstaande punten, en lage hakken.

Het overkleed dat tot even boven de knieën reikte, sloot nauw om de lenden heen en hing vandaar in breede plooiën af.

Dit gewaad was rijk met zilveren tressen en passementen bestikt!

Om zijn hals droeg hij een dunnen gouden ketting aan welks einde een kunstig uit ivoor gesneden olifant hing.

Op het hoofd droeg hij een met de uiterste zorg gebonden tulband, eveneens van witte zijde, die vooraan versierd was met een smaragd van de grootte van een hazelnoot, waaruit een witte reigerveer opstak.

De Radjah bewoog zich met de grootste bevalligheid in dit schilderachtig gewaad.

Hij had de hand van Raffles gevat en zeide nu in voortreffelijk Engelsch zonder eenig accent:

— Ik ben nog niet zeer doorkneed in de Engelsche omgangsvormen, mylord, daar ik mijn land nog nooit voor dien verlaten heb, maar ik verzoek u het niet als een compliment te beschouwen als ik u zeg, dat ik inderdaad verheugd ben met u kennis te maken!

HOOFDSTUK II.

DE LIJFJE VAN EEN INDIËR.

Er waren omstreeks veertien dagen verlopen sedert Raffles op het landgoed van graaf Hargreaves aan den Radjah van Indragore was voorgesteld.

Sedert dien hadden de beide vrienden hem nog eenige malen ontmoet, nu eens op een renbaan, dan weder in een schouwburg, maar de Grootte Onbekende was niet veel wijzer geworden, wat betreft het karakter van den Indiër.

Als hij moest afgaan op de talloze praatjes die er aangaande Zijne Hoogheid in omloop waren, dan moest deze een wreed heerscher zijn, die zich al zeer weinig bekommerde om het leven van zijn onderdanen, als het in zijn kraam te pas kwam.

Menigmaal zouden er in zijn hoofdstad gevechten met tijgers worden gehouden waarbij vele inlanders het leven lieten.

Raffles had echter over al deze verhalen de schouders opgehaald.

— Ik wil graag aannemen, zeide hij tot Charles, dat onze vriend Sindhia den aard heeft van vele Indiërs en soms oogenblikken heeft van verfijnde wreedheid, maar dat er nog tijgergevechten zouden worden gehouden en nog wel in zijn hoofdstad — dat wil er bij mij niet in!

— Wat komt hij hier eigenlijk doen? had Charles gevraagd.

Waarop Raffles schouderophalend had geantwoord:

— Misschien komt hij hier een diplomatieke zending vervullen of zich amuseeren — en vaak gaan die beide zaken zeer goed samen.

Het was op een prachtigen zomerdag, toen de victoria van Saya Sindhia stilhield voor het huis van Irwin Price.

De Indiër die op de plaats van den palfrenier gezeten had, sprong vlug als een aap van het rijtuig en belde aan.

De deur werd geopend door een ouden bediende.

— Is uw meester thuis, vroeg de Indiër in gebrekkig Engelsch.

De oude bediende wierp een blik op het gelaat van den Radjah, die onbeweeglijk op den bok was blijven zitten.

Hij scheen een oogenblik te aarzelen.

Toen zeide hij:

— Ik geloof het wel.

De Radjah had de woorden gehoord en keek den bediende glimlachend aan.

Hij sprak eenige woorden in een vreemde taal tot den palfrenier en deze plaatste zich aanstonds voor het paard en greep het bij den teugel.

Sindhia klom van den bok en ging naar de deur.

— Als je gelooft dat je meester thuis is, zoo wendde hij zich tot den bediende, dan zal hij er wel zijn! Ga mij aandienen!

Hij had een kaartje te voorschijn gehaald en overhandigde dit den bediende.

Deze verwijderde zich, na den bezoeker te hebben verzocht plaats te nemen op een van de eikenhouten rustbanken, die tegen den wand van de vestibule geschaard stonden.

Eenige oogenblikken later keerde hij terug.

— Het zal mijn meester aangenaam zijn u te ontvangen. Uwe Hoogheid, zei hij onderdanig, maar met een schuinschen blik op het gelaat van den bezoeker. Wees zoo goed mij te volgen.

De Radjah volgde den bediende naar een weelderig gemeubeld vertrek op de eerste verdieping van het huis.

Daar vond hij Irwin Price, die bij zijn binnentreden opstond en hem te gemoet trad.

— Het doet me genoegen, Mylord, zeide hij, dat gij mij de eer van een bezoek hebt waardig gekeurd!

— Het is eigenlijk een zakenbezoek, mijnheer Price, zeide de Radjah terwijl een flauwe glimlach zijn volle roode lippen deed krullen.

— Wat zegt ge, riep de handelaar uit, wilt gij zeggen dat gij in ons land zaken komt doen?

— Ik geloof niet dat wij elkaar goed begrijpen, hernam Sindhia op koelen toon. Ik heb niets anders noodig dan van u te vernemen, hoe ik hier het best een paar millioen pond sterling kan beleggen. Gij handelt immers ook in effecten?

— Als het zoo te pas komt, zeker Uwe Hoogheid! Ik hoop dat ik u van dienst zal kunnen zijn. Neem plaats wat ik u verzoeken mag.

De beide mannen gingen zitten.

De Radjah had langzaam zijn blikken door het vertrek laten dwalen, als zoch hij iets.

Eindelijk bleven zij op een der vensters gericht.

Daar doorheen kon men een groot gedeelte van den tuin ontwaren.

En in een der lanen van dien tuin hadden de zwarte oogen van den Vorst de sierlijke gedaante van Marjolyn Price ontwaard, die daar langzaam heen en weer wandelde, op den voet gevolgd door een prachtigen Russischen hazewind.

— Gij rookt zeker, vroeg Price, die op een electrischen belknop gedrukt had.

— Niet anders dan mijn eigen sigaren, mijnheer Price, antwoordde Saya Sindhia. Gij moet het mij niet kwalijk nemen als ik mij aan die gewoonte houd!

De Indiër had de hand in zijn binnenzak gestoken en haalde er een sigarenkoker van fijngevluchten rottang uit, dien hij opende en zijn gastheer voorhield.

— Probeer deze sigaren eens, mijnheer Price — dan zult gij mij misschien toestemmen dat ik gelijk heb als ik mij aan ons Indische produkt houd.

Irwin Price nam een sigaar uit den voorgehouden koker en stak haar aan.

Toen liet hij zich achterover in zijn stoel vallen en blies vol welbehagen een rookwolk uit.

— Een voortreffelijk gewas, zeide hij. Ik heb deze soort tabak niet!

— Dat is geen wonder, mijnheer, zij groeit slechts op een klein gedeelte van mijn eigen bezitting. Het is een kruising van de beste Havanatabak en de edelste tabak die in ons eigen land groeit.

Op dit oogenblik trad de bediende binnen die bescheiden bij de deur bleef staan.

— Breng sherry en madera, James, beval Price.

Maar aanstonds hief de Radjah met een afwerend gebaar de hand op.

— Doe voor mij volstrekt geen moeite, wat ik u verzoeken mag, mijnheer Price, zeide hij kalm.

— Wat is dat, riep Price uit, gij zult toch hoop ik wel een glas madera bij mij drinken?

— Ik moet werkelijk voor dat genoeg bedanken, hernam de Radjah. Ik ben niet gewoon aan dien drank.

Price haalde onmerkbaar de schouders op.

Toen gebod hij den bediende met een zwijgend gebaar de kamer weder te verlaten.

Zoodra de deur gesloten was, begon het gesprek over de effecten dat ongeveer een kwartier duurde.

Intusschen had Price enkele malen de richting van den blik van zijn bezoeker gevolgd, die nog altijd uit het raam keek.

Nu sprong hij op en riep uit:

— Dat is waar ook! Mijn vrouw zou het mij nooit vergeven als gij hier waart geweest,

zonder dat ik het haar gezegd had!

Hij stond vlug op, ging naar het raam en klapte in de handen.

Marjolyn kwam langzaam aanloopen.

Price riep haar eenige woorden toe en wendde zich toen weder tot zijn bezoeker.

— Ik heb mijn vrouw verzocht hier te komen, zeide hij.

— Het is een groote eer voor mij, zeide de Radjah kalm, zonder dat zijn gelaat iets verried van hetgeen er in hem omging.

Eenige minuten later werd de deur weder geopend en trad Marjolyn het vertrek binnen.

Zij liep op den Indiër toe en reikte hem met bevallig gebaar de hand.

— Het verheugt mij, Uw Hoogheid, dat gij ons niet vergeten heb, zeide zij.

— Dat zou mij onmogelijk geweest zijn, mevrouw, zeide Saya Sindhia op zijn gewone rustige wijze.

Allen hadden nu weder plaats genomen en spoedig liep het gesprek over de groote Derbywedstrijden, die voor de deur stonden.

— Ik heb gehoord dat gij een paard laat loopen? vroeg de Indiër, terwijl hij zijn zwarte oogen op het gelaat van zijn gastheer hield gevestigd.

— Ja Uw Hoogheid, en ik behoef er geen geheim van te maken dat ik vast overtuigd ben dat „Soliman“ zal winnen.

De Indiër glimlachte en zeide:

— Dat mag ik voor u lijden, mijnheer Price, want naar men zegt zetten de eigenaars van favorieten hier in Engeland zelven zeer hooge bedragen op hun paarden.

— Dat is ook zoo, Uw Hoogheid, en ik vind het een zeer onvoorzichtige gewoonte, merkte Marjolyn op.

— Het is alleronvoorzichtigst als men verliest, riep Price luidruchtig uit. En de vaklieden zijn het er over eens dat Soliman dit jaar de grootste kans heeft.

Op dit oogenblik werd de deur opnieuw geopend en trad de oude bediende weder binnen.

— Ik vraag verschooning mijnheer, maar daar is mijnheer Hudson, die u volstrekt moet spreken!

Dadelijk sprong Price op.

— Dien mag ik volstrekt niet laten wachten, ik heb een hoogst belangrijke zaak met hem te behandelen. Zeg aan mijnheer Hudson dat ik aanstonds kom.

De bediende verwijderde zich weder.

— Uwe Hoogheid, zoo wendde Price zich tot den Indiër, ik verzoek verlof om u in gezelschap van mijn vrouw te mogen achterlaten, want de zaak waarom men mij komt

bezoeken, lijdt geen uitstel!

— Laat u om mij volstrekt niet terughouden, zeide de Radjah.

Price nam meteen afscheid en Marjolyn en de Indiër bleven alleen.

Een oogenblik hield de Radjah zijn oogen strak op het gelaat van de schoone vrouw gevestigd.

Zijn stem had een eenigszins heeschen klank toen hij begon:

— Het verheugt mij, mevrouw, dat uw man vertrokken is, want nu kan ik eindelijk rond-uit met u spreken!

— En wat zoudt gij mij wel te zeggen kunnen hebben, Uwe Hoogheid, dat ook mijn man niet zou mogen vernemen?

De zwarte oogen verkregen een vreemden gloed toen hij antwoordde:

— Vraagt gij dat nog mevrouw? Zijt gij Engelschen dan zoo koudbloedig, dat gij het niet reeds lang geraden hebt?

Marjolyn keek den Indiër met haar door-tringende donkere oogen recht in het gelaat.

Op het mannelijk gebruid gezicht van den Indiër was op dit oogenblik niets te lezen dan een nauwelijks bedwongen hartstocht.

— Ik weet niet wat gij bedoelt, zei zij koel.

— Weet gij het waarlijk niet? Dan zal ik het u zeggen, zei hij, terwijl hij een stap naderbij kwam. Ik had u lief van het eerste oogenblik dat ik u zag en telkens als ik u terugzag groeide mijn liefde voor u! Uw taal is zoo arm, dat ik daarin onmogelijk kan uitdrukken wat ik voor u gevoel! Ik heb u liever dan mijn vaderland, liever dan het zonlicht, liever dan de heilige wateren van de Ganges, waarin de geloovigen zich baden, liever nog dan mijn leven. De dagen waarop ik u niet zie zijn zonloos en droevig — de oogenblikken waarop ik in de diepte van uw schoone oogen heb mogen staren, zullen mij onvergetelijk blijven!

De stem van den Indiër had gesidderd van hartstocht terwijl hij deze woorden op gedempten toon uitsprak.

Langzaam was Marjolyn voor hem terugge-deinsd.

Haar gelaat was nog bleeker geworden.

Nu richtte zij zich in haar volle lengte op en sprak:

— Geen woord meer, Hoogheid, gij schijnt te vergeten tegen wie gij spreekt! Laat ik u slechts één ding zeggen — gij zijt een Indisch Vorst en ik ben slechts de vrouw van een eenvoudig handelaar! Maar ik ben gehuwd en een Engelsche — en ik wil de taal niet aanhooren, die gij zoeven tot mij gericht hebt. Moet ik duidelijker zijn?

De Radjah was een stap teruggeweken. Zijn donkere oogen schitterden als karbonkels.

Zijn dunne neusvleugels trilden.

— Uw woorden behoeven geen nadere verklaring, mevrouw! Maar gij kent Saya Sindhia niet als gij denkt, dat ik mij door uwe houding uit het veld laat slaan! Begeeft u naar Indragore, en daar zult gij hooren, dat nog geen enkele wensch van den Radjah onvervuld is gebleven!

Marjolyn hief de hand op.

— Ik geloof, dat gij onbeschaamd wordt, Radjah, riep zij uit, met vlammeende oogen en vlijmscherpe minachting. Dat mag zoo zijn in Indragore — maar wij zijn hier in Engeland en ik verzeker u dat ik zal weten te toonen, dat een fatsoenlijke Engelsche vrouw geen belediging van haar eer duldt.

Saya Sindhia slaakte een zucht, die zijn borst onder het witte bovenkleed deed zwellen.

Hij balde de vuisten en onder zijn gefronste wenkbrauwen uitzag hij Marjolyn aan met een blik als wilde hij haar hypnotiseeren.

Toen zeide hij op doffen toon:

— Luister, mevrouw! De hemel weet, dat ik u niet heb willen kwetsen! Mijn vurige hartstocht heeft mij misschien verleid tot het gebruiken van een taal, die in Uwe Engelsche ooren een weinig rauw heeft geklonken, maar dit zeg ik u — ik heb gezworen, dat gij de mijne zult zijn, en dat zult gij, want de Radjah van Indragore heeft nog nooit een eed gebroken, ook niet jegens zichzelf.

— Gij zoudt mij dus dwingen, riep Marjolyn verachtelijk uit.

— Dat zou ik — ten minste als mijn smeekbede in uw hard gemoed geen weerklank vindt! Ik ben u dus wel volkomen onverschillig?

— Wij hadden goede vrienden kunnen zijn, zeide Marjolyn zacht, doch gij zelf hebt dat onmogelijk gemaakt.

De Indiër maakte een gebaar van ongeduld.

— Dat is goed voor noordelijke volken met hun visschenbloed. Wij Indiërs kennen die vriendschap niet! Ik heb u lief tot waanzinnig wordens toe, en het is mij niet voldoende dat ge mijn vriendin zijt!

Marjolyn haalde de schouders op.

— Dat spijt mij, Hoogheid. Dan zal dit gesprek dus het laatste geweest zijn, dat wij gevoerd hebben.

De Radjah schudde het hoofd, terwijl er een raadselachtig glimlachje om zijn lippen speelde.

— Gij vergist u, mevrouw, — gij kent blijkbaar mijn macht nog niet! Als ge mijn liefde

niet wilt beantwoorden — dan zal ik u op een andere wijze moeten dwingen!

— En hoe dan wel? vroeg Marjolyn verachtelijk.

— Door uw echtgenoot, maar veroorloof mij, dat ik er u niet meer van zeg. Gij zult spoedig genoeg merken wat het zeggen wil, wanneer een Westering zich den haat van

Saya Sindhia op den hals haalt.

Na deze woorden te hebben gesproken, met een door hartstocht verstikte stem, maakte de Indiër een hoffelijke buiging voor Marjolyn Price en had het volgend oogenblik het vertrek verlaten.

Als uit steen gehouwen, bleef de jonge vrouw vele minuten lang naar de dichte deurstaren....

**Weet U, dat de etiketten der
DUBEC verpakking recht geven op
Kunstkleurentoto's van filmsterren
in traacie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.**

HOOFDSTUK III.

HET AANVALSPLAN VAN DEN INDIËR.

Een van de meest gelezen bladen ten gebuike van de Londensche beursbezoekers is „The Financier” ofschoon het niet tot de grootste behoort maar omdat het geldt als een der best ingelichte bladen op het gebied van het markt- en geldwezen.

Het bureau van dit blad bevindt zich in Downingstreet, niet ver van het ministerie van Buitenlandsche Zaken

Het blad heeft een kleinen redactioneelen staf en de meeste berichten worden geleverd door zeer bekwame correspondenten in alle hoofdsteden van het vaste land, de Vereenigde Staten van Noord-Amerika, Azië en de Engelsche dominions.

Op den morgen volgend op den dag waarop het onderhoud tusschen Marjolyn Price en Saya Sindhia had plaats gevonden, hield een auto voor het redactie-bureau van „The Financier” stil.

Er stapte een kleine man met een sluw ge-laai uit, die even om zich heen keek en toen haastig het gebouw binnentrad.

Hij wierp een blik op de marmeren plaat terzijde van de gang, waarop met vergulde letters de verschillende namen der firma's waren aangeduid en bromde toen in zichzelf:

— Op de bovenste verdieping, dat is misschien een goed voorsteeken.

Hij stapte in de lift en liet zich naar de vijfde verdieping van het groote huis brengen.

Nog voor hij was uitgestapt, hoorde hij het gonzend gebrom van een pers, die bezig was het blad af te drukken.

Hij bevond zich nu op een breede gang, waarop verscheidene deuren uit kwamen.

Na eenig zoeken vond hij een vervelooze deur waarop in zwarte letters het woord „Hoofdreductie” geschilderd stond.

Hij klopte aan en trad aanstonds binnen.

Hij bevond zich nu in een tamelijk klein schaars gemeubeld vertrek waar twee les-senaars stonden, met de ruggen tegen elkaar aan, dicht bij een groot vierkant raam zonder gordijn, van waar uit men in de verte de Theems zag.

Op den vloer lag een tamelijk versleten vloerzeil.

Aan den wand hingen eenige lijsten, een scheurkalender en eenige oude portretten.

De beide tafels waren volgeladen met stapels tijdschriften, koerslijsten en telegrammen.

Er bevond zich slechts één man in het vertrek. Hij kon ongeveer vijf en dertig jaar

oud zijn en was tamelijk zorgvuldig gekleed.

Zijn haar begon echter scherp te grijzen en hier en daar vertoonde zijn schedel reeds kale plekken.

Hij was opgestaan, legde de pen neder die hij in de hand hield en keek den bezoeker eenigszins verbaasd aan.

— Mag ik vragen hoe gij hier gekomen zijt, mijnheer? Hebt gij de aanwijzing niet gelezen, dat men de hoofdredactie slechts kan te spreken krijgen als men zich eerst door den portier laat aanmelden.

De bezoeker keek den ander met zijn kleine muizenoogen scherp aan en antwoordde toen:

— Ik heb die aanwijzing zeer goed gelezen, mijnheer — en ik heb er geen acht op geslagen. De portier heeft er namelijk niets mede te maken. Ik heb zeker het genoegen met mijnheer Braddell te spreken.

— Ja, mijnheer, die ben ik, antwoordde de redacteur verbaasd, en wie zijt gij als ik vragen mag?

— Het spijt mij zeer, mijn waarde heer, dat ik daarop niet kan antwoorden — tenminste voorloopig niet.

De bezoeker wierp een blik om zich heen en vroeg toen:

— Kan men ons hier beluisteren?

— Volstrekt niet, dit vertrek ligt geheel afgezonderd van de overige, antwoordde Braddell, hoe langer hoe meer verbaasd. Maar waarom vraagt gij dat?

— Omdat ik zaken met u te behandelen heb, die geheim moeten blijven, antwoordde de bezoeker droog.

Braddell keek het kleine mannetje aandachtig aan.

Toen haalde hij de schouders op en wees hem een stoel aan.

— Neem plaats, en zeg mij wat gij op het hart hebt, maar doe het vlug want ik heb niet veel tijd, — over een uur moet de nieuwe editie gereed zijn.

— Het zal geheel aan u liggen, mijnheer Braddell, in een kwartier kan alles beslist zijn!

Hij haalde nu een aantal papieren uit zijn binnenzak, wierp er even een blik in en zeide toen:

— De aandeelen van de „Tsjang Se Rice Company“ staan als ik mij niet vergis op honderd zes en drie kwart procent, is het niet zoo?

— Honderd zes en half, antwoordde Braddell zonder aarzelen maar zij zullen nog vandaag weder tot 107 stijgen!

— Zoudt gij denken? vroeg de bezoeker, met een schuinschen blik naar den hoofdredacteur.

— Ik ben er vast van overtuigd!

— Ik geloof aan het tegendeel, hernam het kleine mannetje — de aandeelen loopen nog vandaag tot 80 terug!

Braddell stond langzaam van zijn stoel op.

Hij keek zijn bezoeker aan, alsof hij vreesde met een krankzinnige te doen te hebben. Toen vroeg hij toornig:

— Komt gij hier om mij voor den gek te houden?

— Volstrekt niet mijn waarde. Ik kom om zaken met u te doen — en om u een klein fortuin te laten verdienen!

— Maar wat gij daar zegt raakt kant noch wal! riep Braddell uit. Er bestaat volstrekt geen reden, dat de aandeelen van die Chinesche Rijstmaatschappij bijna de grootste der wereld plotseling 27 punten zouden dalen!

— O ja, die bestaan er wel, hernam het kleine mannetje zonder een oogenblik zijn kalmte te verliezen.

— Daar ben ik dan zeer benieuwd naar, zeide Braddell met een kort lachje.

De bezoeker haalde een sigarenkoker te voorschijn, nam er een geweldige sigaar uit, beet er met zijn gele tanden de punt af, stak haar in den hoek van den mond en liet zich achterover in zijn stoel vallen.

Toen stak hij beide handen in zijn zakken, keek den hoofdredacteur met zijn sluwe muizenogjes strak aan en zeide:

— Er hebben in die Chinesche provincie Tsjang Se vreeselijke overstromingen plaats gevonden, waardoor bijna een vijfde gedeelte van den geheelen rijstooft is verloren gegaan.

Braddell keek den spreker met groote oogen aan, terwijl hij zijn stoel een weinig achteruit schoof en een schuwen blik naar de lade van zijn schrijftafel wierp.

— Neen, mijnheer Braddell, ik ben niet gek, en gij behoeft niet naar uw revolver te zoeken, hernam de kleine man, terwijl hij zijn sigaar van den eenen mondhoek naar den andere rolde.

— Maar mijnheer, barstte Braddell nu uit, gij weet niet wat gij zegt! Er hebben volstrekt geen overstromingen plaats gehad in die provincie evenmin als ergens anders.

Als het zoo was, zou de telegraaf het ons gemeld hebben.

De bezoeker haalde de schouders op.

— Reuter en Wolff zijn wel eens meer zoo nonchalant, zeide hij maar gij hebt als ik mij niet vergis een voortreffelijken correspondent te Hongkong, en deze zou natuurlijk niet nalaten het bericht van zulk een noodlottige gebeurtenis aanstonds te seinen.

Braddell stond langzaam op.

Zijn gelaat was zeer bleek geworden.

Hij scheen het te hebben begrepen!

Hij trad op den bezoeker toe en zeide op dreigenden toon:

— Wilt gij de moeite nemen om zelf dit vertrek te verlaten? of hebt gij soms liever dat ik u er uit gooi?

Het kleine mannetje had zich zelfs niet bewogen!

Hij pufte nu een zware rookwolk uit, en keek Braddell onafgebroken aan.

— Noch het een noch het ander! zeide hij toen kalm. Want gij hebt mij niet laten uitspreken!

— Wat zoudt gij dan wel aan deze onbeschaamdheid kunnen toevoegen? vroeg de hoofdredacteur.

— Wel, de hoogte van het bedrag dat ik er voor over heb! antwoordde de bezoeker doodbedaard.

Hij keek Braddell recht in het gezicht en blies opnieuw een dikke rookwolk uit.

Er liep een zenuwachtige rilling over het gelaat van den redacteur.

Toen wierp hij een schichtigen blik om zich heen als om er zich van te vergewissen dat zij niet beluisterd werden en vervolgens nam hij weder plaats.

Hij opende met trillende hand een kistje sigaren dat op het blad van zijn lessenaar stond en nam er een sigaar uit.

Hij beet er de punt af, stak haar aan, blies den lucifer uit en legde hem in het aschbakje.

Al deze bewegingen had hij langzaam verricht, zonder zijn blikken een oogenblik van het gelaat van zijn bezoeker af te wenden.

Toen strekte hij zijn lange beenen uit, deed een paar trekken aan de sigaar, trok eensklaps zijn stoel met een vlug gebaar tot vlak bij dien van het kleine mannetje en zeide toen op gedempten toon:

— Een vervalsching dus niet waar?

— Welken naam gij er aan wilt geven, komt er volstrekt niet op aan, antwoordde de bezoeker schouderophalend. Gij kunt het noemen zooals gij wilt. De hoofdzaak is, dat er in de volgende editie van uw blad een bericht van uw correspondent te Hongkong staat, meldende dat in de provincie Tsjang Se geweldige overstromingen hebben plaats gehad, waardoor een zeer groot gedeelte van den rijstooft vernietigd is.

— Maar weet gij wel, dat daardoor de aandeelen van de Javaansche en Engelsch-Indische rijstondernemingen aanzienlijk zullen rijzen?

De bezoeker haalde opnieuw de schouders op.

— Dat begrijp ik zeer goed, maar dat doet er volstrekt niet toe! De hoofdzaak is dat de

aandeelen van de zoeven genoemde maatschappij aanzienlijk dalen! Laat ik hier dadelijk aan toe voegen dat ik zelf in het geheel geen geld in rijstbouwondernemingen belegd heb, maar voor een lastgever optreed — dien ik natuurlijk niet zal noemen!

Braddell speelde even met den grooten zegelring dien hij aan de vinger droeg, trok zijn stoel nog wat dicht bij dien van den bezoeker en vroeg op heeschen toon:

— Hoeveel?

— Zoo mag ik het hooren! Ik zie tot mijn genoegen dat gij weet wat het wil zeggen zaken te doen! En ik begrijp ook dat het bedrag niet al te laag kan zijn, daar gij waarschijnlijk reeds morgen uw matten als hoofdredacteur van een financieel blad wel kunt oprollen!

Braddell knikte.

— Dat spreekt vanzelf, zeide hij fluisserend. Welnu?

— Tien duizend pond sterling, antwoordde de bezoeker, zonder dat er een spier van zijn gelaat bewoog.

Braddell sprong van zijn stoel op en zijn sigaar was bijna uit zijn mond gegleden, zoodanig had de hoogte van dit bedrag hem verrast.

Hij herstelde zich echter spoedig, terwijl hij zich tot kalmte dwong:

— Aangenomen! Wanneer kan het geld er zijn?

— Nog hedenavond, nadat het bericht in uw blad heeft gestaan. Het komt zeker op de beurs?

— Het is een van de eerste bladen die er komen, nog voor de middagedities van de „Times” en andere groote bladen.

De bezoeker stond op, knoopte zijn jas dicht en nam zijn hoed.

— Dan kunnen wij ons gesprek als geëindigd beschouwen, mijnheer Braddell. Wees zoo goed u een uur na de verschijning van uw blad aan te melden aan een loket van de Engelsche Bank met deze chèque, waarop men het u verschuldigde bedrag zal uitbetalen.

Braddell nam het kostbare papier aan, bekeek het nauwkeurig, zag dat het onderteekend was door een zeer rijken handelaar, wel bekend in Londen en stak het in zijn zak.

De bezoeker wendde zich naar de deur.

— Nu behoef ik u alleen nog maar te zeggen, dat gij u natuurlijk ook verbindt het bericht te bevestigen, wanneer men van de Beurs telefonisch bij u informeert!

Braddell knikte.

De bezoeker opende de deur, wierp den hoofdredacteur nogmaals een scherp blik toe en had het volgend oogenblik het vertrek en het gebouw verlaten.

HOOFDSTUK IV.

DE AANDEELEN DER RIJSTBOUWMAATSCHAPPIJ.

Er was omstreeks een uur verlopen, sedert dit gesprek plaats vond.

De heer Irwin Price zat in zijn prachtig gemeubeld kantoor dicht bij de met glas overdekte machine, waarin langzaam zonder een oogenblik ophouden de papierstrook verschoof waarop de laatste beursnoteringen stonden.

Nu en dan nam Price de papierstrook in de hand om er een blik op te werpen.

In het naastgelegen vertrek, dat als kantoor was ingericht, zaten een zestal klerken ijverig te werken.

De middagbeurs had zoeven een aanvang genomen en het was nu zeer druk.

Telkens ging de met groen laken bekleede tusschendeur open en dan trad er een bediende binnen, ten einde de beursorders van zijn patroon in ontvangst te nemen.

Nu en dan hoorde men de eentonige stem van een der hoofdklerken door de open deur roepen:

— „Missouri Pacific” 22 $\frac{3}{4}$ — „New York Central” 71 $\frac{1}{4}$ — „Texas and Pacific” 17 — „Bethlehem Steel Corporation” 97 $\frac{1}{4}$!

Price had pas een nieuwe sigaar opgestoken toen er eenig rumoer uit het kantoor tot hem doordrong.

Hij wierp een blik door het bovenste gedeelte van de tusschendeur dat uit glas bestond en zag, dat bijna alle klerken van hun plaats waren opgestaan en nu samendrongen bij den kassier die met bleek gelaat aan het telefoontoestel stond.

Price stond op en ging het kantoor binnen.

Dadelijk verstomde het stemmenrumoer en de klerken stoven weder naar hun plaats.

Price trad op den boekhouder toe.

— Wat is er, riep hij hem toe, ondanks zichzelf verschrikt door het bleeke gelaat van zijn kantoorbeampte.

De boekhouder keek even schichtig op zij, bedekte het telefoontoestel met de rechterhand en zeide met heesche stem:

— De Tsjang Se Rice Company's loopen zeer sterk achteruit, mijnheer, er is een paniek in dien hoek! Men telefoneert mij zoeven dat de aandeele reeds tot 100 pari zijn teruggelopen!

Price slaakte een kreet van schrik.

Hij rukte zijn boekhouder het toestel uit de hand en schreeuwde:

— Met den secretaris van het Beurscomité? Gij spreekt met Irwin Price! Is het waar,

dat de aandeele van de Tsjang Se Rice Company achteruit loopen? Reeds zijn ze 90? Maar hoe is dat mogelijk? Wat is er om 's hemels wil gebeurd? Een overstroming? En het bericht is bevestigd, zegt ge?

Price legde het toestel met een langzaam gebaar wederom op de haken en zeide op doffen toon:

— Ik had voor vijftig duizend pond sterling!

— Onze klerken hadden ook heel wat aandeele, mijnheer.

Price ging langzaam en met gebogen hoofd naar zijn kantoor terug en nam plaats voor het seintoestel, waaruit de lange papierstrook nog steeds voortkronkelde.

Hij nam de strook ter hand en volgde met koortsachtige oogen de sprongen van de aandeele in de Chineesche maatschappijen.

Nu en dan ging de deur open en bracht een kantoorjongen een telegram dat hij haastig openbrak en met de oogen verslond, om het dan woedend weg te werpen.

En intusschen wees de papierstrook onverbiddelijk den dalenden koers aan:

98—96—94, toen met een sprong op 85—82—79....

Weer ging de deur open en de boekhouder trad met bleek gelaat binnen.

— Uw effectenhandelaar op de beurs vraagt wat hij doen moet?

— Verkoopen natuurlijk, schreeuwde Price woedend. Het is mij onbegrijpelijk dat deze er zoo lang mede gewacht heeft. De aandeele zijn al 20 punten achteruit geloopt. Als hij nog tien minuten wacht zijn zij niet meer waard dan scheurpapier!

De boekhouder snelde weg en telefoneerde de order naar de beurs.

Twee minuten later had de effectenhandelaar van Irwin Price voor 50.000 pond sterling aandeele van zijn lastgever met een verlies van 15000 pond sterling verkocht.

Irwin Price wischte zich het voorhoofd met zijn zakdoek droog, toen hij het bericht vernam.

De aandeele liepen nog 5 punten achteruit en bleven toen staan.

Nog twintig minuten bleef de handelaar aan het seintoestel zitten.

Toen stond hij op, verliet het vertrek en begaf zich door een lange smalle gang naar zijn particuliere woning.

Het was de ontvangdag van zijn vrouw. Uit den grooten salon waar Price langs kwam, hoorde hij vroolijke stemmen en gelach.

Hij balde de vuisten en bromde:

— De echtgenooten van die dames daarbinnen, die hun kapitaal in Chineesche rijst belegd hebben, zijn waarschijnlijk niet binnen, anders zouden die vrouwtjes wel een toontje lager zingen!

Juist op dat oogenblik ging de deur van den salon open en traden twee dames naar buiten welke door Marjolyn naar de groote trap werden geleid.

— Dag mijnheer Price, riepen zij vroolijk. Maar wat is dat, riep een van de dames uit. Slechte zaken gedaan? Gij zijt zeer bleek!

Price trachtte zijn gelaat tot een lachje te verdwingen.

— Het heeft niet veel te beteekenen. Ik schijn een paar verkeerde effecten te hebben gekocht en dat kan den beste van ons gebeuren, nietwaar?

— Dat ben ik volkomen met u eens, mijnheer Price, antwoordde de jonge vrouw lachend. Het is goed dat gij wel tegen een verlies bestand zijt.

De beide dames staken hem de hand toe en begaven zich naar de trap waar een dienstmeisje hen opwachtte.

Daarop keerde Marjolyn weder terug.

Met den knop van de deur reeds weder in de hand vroeg zij:

— Is het waar dat je op de Beurs verloren hebt?

Price trachtte onverschillig de schouders op te halen.

— 15.000 pond, zeide hij.

Marjolyn verschrikte merkbaar.

— Maar dat is een heel bedrag! riep zij uit.

— Kom, het heeft niet veel te beteekenen, tenminste — als zich zoo iets niet eenige malen achtereen herhaalt.

— Hoe komt dat zoo? vroeg Marjolyn, terwijl zij al haar best deed, belangstelling voor te wenden.

— Kom daarin stel je toch geen belang, antwoordde Price. Maar als je het weten wil: Ik had voor 50.000 pond sterling aandelen in Chineesche rijstplantages en die zijn overstroomd voor het grootste gedeelte, zoodat ik alles met groot verlies hals over kop heb moeten verkoopen.

— Een volgenden keer beter, zeide Marjolyn, met een flauw lachje.

Zij knikte haar echtgenoot weder toe en ging den salon weder binnen.

Price ging met gebogen hoofd verder en sloot zich in zijn rookkamer op.

Een half uur later trad zijn vrouw binnen. Zij bleef verbaasd op den drempel staan en riep uit:

— Zit je hier alleen, Irwin? Weet je niet dat we vanavond naar het diner van kolonel Harrington moeten?

Price stond verschrikt op en wierp het tijdschrift neder waarin hij had zitten lezen.

Hij wierp een blik op zijn horloge en riep uit!

— Dat is waar ook! Ik zou er niet graag mankeeren want hij kan mij nieuwe connecties aanbrengen!

Price haastte zich naar zijn slaapkamer teneinde zich voor het diner te gaan kleeden.

Een half uur later bracht de auto het echtpaar naar het fraaie huis van kolonel Harrington.

De zaal welke aan de groote eetzaal grensde was reeds gevuld met gasten.

Onder hen bevonden zich John Raffles, Charles Brand en de Radjah van Indragore.

Hij droeg thans echter niet zijn wit zijden gewaad, maar was gekleed in een onberispelijk gesneden rok, die zijn krachtige figuur voortreffelijk deed uitkomen.

De vrouw van den kolonel, een statige dame, met fraai wit haar, hield zich druk met de gasten bezig, bijgestaan door haar beide dochters.

Raffles en Charles stonden in een hoekje bij het drukke gewoel toe te zien.

— Naar wie kijkt onze Radjah toch zoo, vroeg Charles eindelijk op zachten toon.

— Vraag je dat nog? antwoordde Raffles zacht. Wel de Indiër wendt geen oog van Marjolyn Price af.

— En zij?

— Zij ook niet van hem — maar dat zou minder opvallen als zij niet zoo veel moeite deed het te doen voorkomen alsof het tegendeel het geval was.

— En wat doet haar man.

— Haar man klaagt over zijn beursverlies, zooals het een goed beursman betaamt!

— Het is dus waar, dat hij voor 50.000 pond heeft laten verkoopen?

Raffles knikte bevestigend.

— Maar al te waar!

Op dat oogenblik trad een rijk gegaloneerde bediende binnen, die met luider stem kwam aankondigen dat de tafel gedekt was.

Langzaam schuifelden de gasten door de breede vleugeldeuren naar de eetzaal.

Spoedig had iedereen zijn plaats gevonden.

— Wel, mijn waarde lord, riep kolonel Harrington joviaal uit, nadat de soep in stilte

was verorberd en de bedienden de nieuwe gerechten hadden opgediend, ik hoop voor u dat gij geen aandeel in de Tsang Se Rice Company hebt verkocht.

— Dat kon ik niet doen, kolonel, om de afdoende reden, dat ik er geen bezat, antwoorde Raffles.

— Maar kunt gij u zoo iets begrijpen? ging kolonel Harrington voort. Ik zelf heb nu en dan wel eens een aandeel verkwanseld en ik ken de beurs! Maar wat er vanmiddag gebeurd is, neen, dat is mij nog nooit overkomen!

Irwin Price hief haastig het hoofd van zijn bord op en keek zijn gastheer aan.

— Overstromingen komen wel eens meer voor, kolonel, zeide hij met een flauw lachje.

— Overstromingen! herhaalde de kolonel. Maar mijn waarde Price hoe heb ik het nu, ben je dan niet op uw kantoor geweest vanmiddag. Weet je dan niet wat er omgegaan is? Men zegt toch, dat je zelf voor 50.000 pond hebt laten verkoopen!

Irwin Price keek den spreker met groote oogen aan.

Zijn stem hakkelde toen hij hernam:

— Ik ben inderdaad geheel den middag niet op het kantoor geweest! Ik ben naar mijn rookkamer gegaan en daar heeft mijn vrouw mij moeten weghalen, omdat ik mijn tijd verbeuzeld had met lezen en mij nog moest kleeden. Toen ik in de auto stapte, was het kantoorpersoneel reeds vertrokken. Wat is er dan eigenlijk geschied?

— Wat er geschied is? herhaalde de gastheer ten hoogste verbaasd. Maar mijn beste Price — er heeft in geheel China geen overstroming plaats gehad! Het bericht in de „The Financier“ was eenvoudig verzonnen! Want de bladen die een uur later verschenen hadden geen van allen dit bericht, ofschoon de meesten een correspondent te Hongkong hebben! De aandeelen van de rijstbouwonderneming daarginds staan al weder op 108!

Er liet zich een kletterend geluid hooren.

Het was de vork die uit de hand van Irwin Price op zijn bord viel.

— Dat heb ik niet geweten, zeide hij toen.

Een oogenblikke heerschte er stilzwijgen aan de tafel.

Een ondeelbaar oogenblik hadden de donkere oogen van Marjolyn het gelaat van den Radjah gezocht.

Zijn zwarte oogen keken haar doordringend aan.

Toen liet de heldere stem van den Indiër zich hooren die zeide:

— Misschien is u dat een les, mijnheer

Price, om niet zoo voetstoots de berichten in een financieel blaadje te gelooven! en — misschien is het voor andere personen ook wel een les!

Raffles had verbaasd het hoofd opgeheven.

Er lag een klank in de stem van den Indiër, dien hij er nog niet in gehoord had.

Toen dwaalde zijn speurenden blik naar het gelaat van Marjolyn.

De jonge vrouw was bleek geworden, maar overigens verried niets op haar gelaat hetgeen er in haar omging.

Het gesprek werd nu tamelijk algemeen.

De meeste heeren wisten andere voorbeelden aan te halen van de noodlottige gevolgen, welke een verkeerd bericht na zich kunnen slepen.

Nadat het dessert gebruikt was, stond het gezelschap op, teneinde zich naar de groote zaal te begeven, waar gekaart, muziekgemaakt en ook gedanst zou worden.

Deze zaal kwam op een breed terras uit, grenzend aan een prachtigen tuin en daar het zeer warm was, waren de groote glazen deuren alle open gezet.

Spoedig daalden eenige paartjes naar den donkeren tuin af, die slechts hier en daar door een lampion verlicht was.

Irwin Price had spoedig drie partners gevonden om een partij baccarat te spelen.

En Marjolyn begaf zich alleen langs de treden van het terras naar den tuin.

Een zonderling beklemmend gevoel had haar bekropen.

Het was haar aan tafel voorgekomen alsof de zwarte oogen van den Indiër tot op den bodem van haar ziel hadden willen lezen.

Plotseling schrikte zij even.

Naast haar klonk een zachte maar doordringende stem.

— Hebt gij u bedacht, mevrouw? Zijt gij nog niet overtuigd van mijn vurige liefde? Wilt gij mij nog niet volgen naar de heerlijke oevers van de Ganges? Wilt gij niet de koningin zijn in mijn paleis?

Marjolyn richtte zich in haar volle lengte op.

— Gij zijt gek, riep zij uit. Denkt gij dat gij door aanhouden wint?

— Ik zal winnen, zeide Radjah met gewichtige zekerheid. Ik heb het mij voorgenomen u tot de mijne te maken — en ik zal slagen. Ik heb u slechts dit eene te zeggen! gij hebt nu kunnen zien dat ik er niet de man toe ben om het bij bedreigingen te laten:

— Dus gij.....? riep de jonge vrouw uit.

De Radjah maakte een onverschillig gebaar.

— Ik of iemand anders! Gij hebt uw man

niet lief! Neen, tracht het niet te ontkennen! Hij is uw schoonheid niet waard. Hij is een man die slechts de goudstukken ziet, en niet de schoone rozen, die langs zijn pad bloeien! Maar gij zijt aan weelde gewend! Gij zult die niet kunnen missen! Welnu — dan zal ik hem treffen in het eenige wat u nog aan hem bindt.

Marjolyn wilde nog wat zeggen, maar reeds was de Radjah verdwenen.

Langzaam en met gebogen hoofd trad Marjolyn de zaal weder binnen.

In een hoekje zaten verscheidenen heeren, waaronder ook Raffles en Charles over de aanstaande Derby-wedstrijden te praten.

Even na Marjolyn trad ook Saya Sindhia binnen, die een snellen blik om zich heen wierp en toen bij het pratende groepje plaats nam.

Vele heeren volgden de schoone jonge vrouw met een blik vol bewondering.

— Is het waar dat haar echtgenoot ook een paard laat loopen? vroeg een jonge man met vuurrood haar en een veel te groote manocle in het oog.

Charles Brand knikte bevestigend.

— Dat doet hij, mijn waarde Grey, en als gij soms zelf meedoet dan moogt gij u nog wel eens bedenken want men zegt algemeen dat zijn paard Soliman dit jaar een bijzonder groote kans heeft.

De heer met het roode haar schudde droevig het hoofd.

— Er was een tijd, mijn waarde Brand, dat ik te Derby nog paarden liet loopen, zeide hij, maar ik moet er van af zien — want het vaderlijk erfdeel is lang niet meegefallen!

— Is het meedoen aan wedrennen hier te lande duur, zoo mengde zich Saya Sindhia nu in het gesprek.

— Zeer duur, hoogheid, antwoordde Raffles. Men is er namelijk niet van af, als men een zeer snel paard gekocht heeft! Want ten eerste

moet dat paard iederen dag geoefend worden en daarvoor reeds heeft men een groot grondgebied noodig. Dan moeten er voor renpaarden afzonderlijke stallen worden gebouwd, zij mogen alleen het beste voeder hebben, en dan ten slotte — de jockey en de trainer, waarvan de eerste een ministersvermogen verdient en de tweede niet veel minder! Want de trainer is de man die uw paard op de overwinning africht, maar uw jockey is degen die het die overwinning laat behalen! Bedenk verder dat de Derby maar een prijs geeft en dat dus, als gij dien eenen prijs niet wint, al uw onkosten feitelijk voor niet zijn gemaakt!

De Radjah had aandachtig toegeluisterd.

— Is het paard van Irwin Price werkelijk zoo goed?

Raffles knikte bevestigend.

— Ja, ik heb het eenige malen bij den morgenrit aan het werk gezien en toen was het dier buitengewoon snel!

— Ik meen dat gij zelf ook wel eens een paard te Epsom hebt laten meelopen, ging de Radjah voort.

— Dat is ook zoo, uwe hoogheid, maar dit jaar heb ik er van afgezien!

— Men zal u dus daar niet vinden?

— O, dat is een andere zaak, zeide Raffles lachend. Ik zou geen goed Engelschman zijn als ik deze grootste sportgebeurtenis in ons land oversloeg! Evenmin zoudt gij mij ooit missen bij de Henley Regatta, of bij den eindwedstrijd om den Gouden Bokaal.

Men sprak nog eenigen tijd door over sportgebeurtenissen en daarop nam de Indische vorst afscheid.

Raffles zag hoe hij nog eenige woorden wisselde met de gastvrouw en met een diepe buiging afscheid van haar nam, zonder zelfs den heer des huizes met een blik te verwaardigen, die z'n troost scheen te hebben gezocht aan een der speeltafels.

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK V.

AL WEDER VRUCHTELOOS.

Eenige dagen later hadden de beroemde wedstrijden te Epsom plaats.

Des morgens werden eenige wedrennen van minder belang gehouden, maar daarvan was door het publiek nauwelijks notitie genomen!

Het was uitsluitend gekomen om getuige te zijn van den wereldberoemden wedren, die in het laatst van de achttiende eeuw door graaf Derby werd ingesteld.

Het was een heerlijke zomerdag en een menigte van tien duizend personen verdrong zich langs de prachtige grasbaan.

Ook de tribunes waren tot de laatste plaatsen bezet.

Bij de weegplaats bewoog zich een elegant gekleede menigte, om nog een laatsten blik te kunnen werpen op de prachtige renpaarden, alvorens zij in het veld werden gebracht.

Een voor een namen de jockeys, met hoofdstel en zadel in de hand op de weegschaal plaats en namen de kleine stukjes lood aan, welk zij in een van de zadeltasschen moesten laten glijden, totdat zij het voorgeschreven gewicht bereikt hadden.

Vervolgens werden de paarden onder het scherp toeziende oog van de wedstrijdcommissie gezadeld en stegen de jockeys op den rug der edele dieren.

Bij de huisjes van de bookmakers, die elkan- der trachtten te overschreeuwen was het een verbazende drukte.

Men verdrong elkaar om in het bezit van een wedkaart te komen, en zijn geld op een der paarden te zetten.

Raffles en Charles slenterden langzaam in de buurt van de start rond, nu en dan een blik werpend naar de dichtbezette tribunes.

— Er wordt dit jaar verbazend sterk gewed, merkte Charles op, maar ik meen te hebben gezien dat er volstrekt niet zoo buitengewoon op Soliman gewed wordt.

Raffles lachte zachtjes voor zich heen.

— Dat is zoo verwonderlijk niet, zeide hij. Price mag dan in zijn vrijen tijd aan sport doen — voor alles is hij toch zakenman. En er is hem dus veel aan gelegen geweest zijn paard zoo lang mogelijk achterbaks te houden en als een outsider te doen beschouwen! Ik behoef je zelf niet te zeggen dat hij, als hij op zijn eigen paard wedt en het wint, des te meer krijgt naarmate de andere wedders op een ander paard hebben gezet!

— Wat heeft hij op Soliman gezet?

— Tien duizend pond sterling, naar ik hoor.

— Zooveel, riep Charles verbaasd uit.

— O, hij is vast overtuigd dat het paard wint. Nog gisteren moet zijn trainer hem gezegd hebben dat het dier veel sneller was dan „King Dick” — en zooals je ziet is er op dat paard zeer sterk gewed!

Charles wierp een blik op de gereserveerde tribune.

— Daar zie ik den eigenaar, zeide hij. En iets verder staat onze vriend Saya Sindhia, die er in zijn wit zijden gewaad weer uitziet als een sprookjesprins!

— Een prins die te vergeefs naar zijn prinses zoekt, merkte Raffles op.

— Zij is er anders wel, hernam Charles, zie maar daar ginds zit ze naast haar man!

Raffles volgde de richting van Charles blik.

Inderdaad, op de hoofdtribune zag hij Irwin Price en Marjolyn zitten in gesprek met een paar vrienden.

Op dat oogenblik werden de paarden in het veld gebracht.

Het was alsof er een lang ingehouden zucht uit de menigte ging.

Er zouden dit jaar niet minder dan twee-entwintig paarden meelopen, een buitengewoon groot aantal.

Het bleek al dadelijk dat „King Dick”, een prachtige goudvos, sterk favoriet was.

Toen het edele dier in groote galopsprongen door zijn berijder voorbij de particuliere tribune werd gebracht hoorde men overal kreten van bewondering.

Het publiek stroomde naar de balustrades rondom het veld.

De starter had de handen vol met zijn moeilijken arbeid, en tot drie keeren toe moest opnieuw gestart worden.

Maar eindelijk viel dan toch de vlag.

Als een wervelwind stoven de twee-entwintig paarden weg.

Charles en Raffles hadden de trap van de groote tribune beklommen en volgden door een kijker de paarden die nu juist aan den anderen kant van de tribune de eerste groote bocht insnelden.

Langzamerhand maakte zich een zestal paarden van de anderen los.

Reeds werden er opgewonden kreten onder het publiek hoorbaar.

— King Dick is voor! hoorde men roepen.

Inderdaad, de favorite had aan de overzijde van de tribune reeds drie lengten voorsprong weten te behalen.

Het geheele veld verdween nu een oogenblik achter een dichtbegroeid boschje, maar toen het weder te voorschijn kwam, had Soliman reeds een groot gedeelte van dien achterstand weten in te loopen!

Het paard van Irwin Price zat thans de favorite dicht op de hielen.

En nu verminderde de afstand tusschen den goudvos en den roodbruinen hengst zienderoogen.

Bij de derde groote bocht liepen de beide paarden hoofd aan hoofd.

Raffles had zich omgewend en een blik op den eigenaar van Soliman geworpen.

Irwin Price was zeer bleek geworden.

Hij was opgestaan en keek met uitgerekten hals naar de voortijlende paarden.

Het was alsof zijn geheele gezichtsvermogen was samengetrokken op de kleine figuurtjes die op dien grooten afstand nauwelijks schenen te bewegen.

Maar nu stootte Charles zijn vriend aan.

— Kijk eens naar den Radjah, zeide hij zacht.

Raffles keek in de aangewezen richting.

Saya Sindhia was eveneens opgestaan.

Zijn zwarte oogen fonkelden als giften in zijn lichtgebruind gelaat, zijn neusvleugels trilden en hij had de bovenlip een weinig opgetrokken, zoodat zijn scherpe witte tanden zichtbaar werden.

Hij stond een weinig voorover gebogen, als een roofdier dat op het punt staat zijn prooi te bespringen.

Ook hij hield geen oog af van de voortstormende paarden.

De dieren kwamen nu juist de laatste bocht in ijlonde vaart insnellen.

Maar nu geschiedde er iets waarop waarschijnlijk niemand had gerekend.

Soliman was King Dick blijkbaar met gemak bijna een geheele hoofdlangte voorgekomen.

Maar juist toen zijn jockey het paard met een laatste aansporing voorbij den goudvos zou brengen scheen het dier even te struikelen....

Het verminderde zijn vaart.... het kwam weder op gelijke hoogte van den King Dick.... en raakte achter.

Een kreet van verbazing ging uit het duizendkoppige publiek op.

De halsen rekten om te zien wat daar ginds voorviel.

Men begreep er niets van, want Soliman

scheen den wedstrijd zoo goed als gewonnen te hebben.

Maar er zou nog iets verwonderlijks gebeuren.

Op het laatste rechte einde maakte zich een gele merrie, met langen dunnen hals, fijne beenen en een bijzonder fraaien gang los uit het kleine groepje, dat een vijftal meters achter de beide paarden aan kwam, die elkander den prijs schenen te betwisten.

Met een paar geweldige sprongen was de merrie Soliman ter zijde gestreefd.

Charles rekte zich en ging op zijn tecnen staan — hij mcende zijn oogen niet te kunnen gelooven.

Overal hoorde men schelle kreten van opwinding.

Irwin Price had een zakdoek te voorschijn gehaald en bette er zijn voorhoofd mede.

De merrie was Soliman voorbijgegaan en bond nu den strijd aan met King Dick.

Nog honderd meter waren de beide paarden van den eindpaal verwijderd.

De jockey die „King Dick” bereed, sloeg woedend met de karwats op het dier los — te vergeefs evenwel.

Schijnbaar zonder eenige inspanning snelde de gele merrie de favorite voorbij — en klopte hem juist bij den eindpaal met een hoofdlangte.

Zes meter daar achter kwam Soliman — in draf.

Het dier was blijkbaar kroupel....

Een onmetelijke kreet van opwinding en verbazing vervulde de lucht.

Duizenden schreeuwden als bezetenen door elkaar.

Voor de tentjes van de bookmakers was een geweldig gedrang.

Want zooals steeds waren er ook nu honderden bezoekers die niet het minste verstand hadden van paarden en op den eersten den besten mededinger hadden gewed.

Degenen die op de gele merrie gezet hadden, een outsider waaraan niemand gedacht had, kregen het 25 vout van hun inzet terug.

Het winnende paard, door zijn geweldige vaart nog een eind medegesleept, keerde nu stapvoets terug.

Duizenden oogen waren op den jockey gericht, een knaap nog.

— Zoo iets heb ik in mijn leven niet bijgewoond, mompelde Charles binnensmonds.

— Ja, „Elconora” heeft het er nog al goed afgebracht, vindt ge niet? vroeg Raffles.

Charles wendde zich met een ruk naar Raffles om.

— Ken je dat paard dan? vroeg hij verbaasd.

— Een weinig, antwoordde Raffles met een fijn glimlachje. Het is namelijk van mij.

Charles liet een kreet van verrassing hooren.

— Wat zeg je daar, riep hij uit, maar daar weet ik niets van. En je zou van het jaar geen paard laten meeloopen.

Raffles klopte Charles lachend op de schou-
ders.

— Een kleine verrassing, mijn jongen, zeide hij, en ik geloof dat zij geslaagd is, niet waar? Ik had die merrie ongeveer een half jaar geleden ergens in Schotland ontdekt en aanstonds viel mij haar buitengewonen bouw op. In stilte heb ik het paard laten trainen en spoedig bleek mij, dat ik mijn renstal met een voortreffelijk paard had verrijkt. Laat ik echter eerlijk zijn — ik hoopte wel dat Eleonore het paard van vriend Price zou verslaan, maar geheel zeker was ik er toch niet van. En als Soliman in de laatste meters niet zoo onverklaarbaar was achter gebleven dan weet ik werkelijk niet of mijn paard wel zou hebben kunnen winnen. Intusschen heb ik er vijfduizend pond opgezet en voor jou duizend, zoodat de dag in financieel opzicht niet verloren is.

— Dat kan niet gezegd worden van Irwin Price, goede hemel, de man ziet er uit alsof men hem zijn doodvonnis is komen aanzeggen. En dat om tienduizend pond sterling.

— Nu zijn het er tienduizend — vijf dagen geleden waren het er vijftien — en al is men zoo rijk als Irwin Price — men kan toch van het verlies van zulke bedragen geen gewoonte maken.

— Ik zou zeggen dat de Radjah op jouw merrie gewed heeft, ging Charles voort. Hij ziet er uit als een zegepralende vorst.

— Zeg liever als een zegevierende duivel, merkte Raffles op. Zie zijn oogen eens schitteren. En nu kijkt hij voortdurend naar Marjolyn. Er is hier iets gaande wat mij niet bevalt, Charles.

— Wat bedoel je, vroeg Charly verwonderd.

— Dat is niet in een paar woorden uit te

leggen, maar ik gevoel dat er hier een klein drama wordt opgevoerd, waarvan ik de spelers wel geloof te kennen, maar waarvan ik den inhoud nog niet goed begrijp. Kom, laten wij naar de weegplaats gaan, ik moet even den kwajongen geluk wenschen. die mij zooeven zestigduizend pond sterling heeft laten verdienen.

Langzamerhand verlieten de duizenden bezoekers de renbaan.

De groote tribune liep geleidelijk leeg.

Irwin Price was door een aantal vrienden omringd die hem trachtten te troosten wegens het geleden verlies.

Marjolyn daalde langzaam de trap af die naar het grasveld voerde.

Daar stond zij stil.

Plotseling was het haar, alsof zij een warmen adem in haar hals voelde.

Verschrikt wendde zij het hoofd om.

De Radjah van Indragore stond achter haar en keek haar met zijn schitterende zwarte oogen half smeekend half bevelend aan.

— Wilt gij aan mijn smeekbede gehoor geven, mevrouw, zeide hij zachtjes.

Marjolyn wierp trots het hoofd in den nek.

— Ik heb u mijn antwoord gegeven, zeide zij met gedempte stem, en dat antwoord verander ik niet.

— Gij wilt dus uw man nog meer benadeelen? riep de Radjah toen nog uit. Gij zult toch per slot van rekening dien koopman niet lief hebben.

Marjolyn wierp den Indiër een snellen raadselachtigen blik toe.

Toen zeide zij op koelen toon:

— Ik beschouw ons gesprek als geëindigd, Uwe Hoogheid.

— Het is goed, mevrouw — gij zult het geweld hebben, siste de Indiër. Gij schijnt mijn macht nog niet te kennen. Ik hoop dat gij haar niet zult leeren beseffen als het te laat is.

Marjolyn wierp den Indiër nogmaals een minachtenden blik toe, wendde zich om en trad op haar man toe, die juist de trap afdaalde.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK VI.

DE DERDE POGING.

Den volgenden dag omstreeks half zes verlieten de klerken van Irwin Price het kantoor, ten einde zich naar hunne woningen te begeven.

Een kleine man, met stekende oogen als van een muis, had reeds eenigen tijd aan de andere zijde van de straat op en neer geloopt.

Hij stak nu de straat snel dwars over, en hield een jongen man aan die alleen en snel voortliep.

— Neem mij niet kwalijk dat ik zoo vrij ben u lastig te vallen, zeide het mannetje, maar ik heb immers het genoeg met mijnheer Stewart te spreken?

De klerk stond stil en nam den vrager verbaasd op.

— Zoo heet ik inderdaad, zeide hij.

— Hebt gij soms eenige oogenblikken voor mij?

De klerk scheen even te aarzelen.

— Eigenlijk moet ik naar mijn kosthuis om te dineeren, zeide hij, maar als het niet te lang duurt.

— O neen, het zal niet zeer lang duren, zeide het kleine mannetje haastig, bovendien — ik noodig u tot een diner in het Astor Hotel uit.

De klerk zette groote oogen op.

— In het Astor Hotel, riep hij uit, maar — daar ben ik in het geheel niet op gekleed, daarvoor moet men in rok zijn.

De andere haalde de schouders op.

— Wij behoeven niet in de groote eetzaal te gaan — wij zullen ons een particulier kabinet laten geven, maar ik verzeker u dat dit geen invloed zal hebben op de hoedanigheid van ons middagmaal.

— Wat gij mij dan te zeggen hebt is dat van groot belang, vroeg de klerk hoe langer hoe meer verbaasd.

— Van zeer groot belang, voor u.

Het kleine mannetje keek even rond en wenkte toen zonder verder antwoord af te wachten een huurauto.

Hij opende het portier en maakte een uitnoodigende beweging.

Nog even aarzelde de klerk.

— Maar mijnheer, ik ken u in het geheel niet. Wie zijt gij eigenlijk?

— Dat doet er niets toe, jongmensch, laat het u voldoende zijn dat ik het in mijn macht heb uw lot een zeer gunstigen keer te doen nemen.

Hij had deze laatste woorden op fluisterenden toon gezegd, opdat de chauffeur ze niet zou hooren, en daarbij had hij een scherp onderzoekenden blik op het gelaat van den jongen man geworpen.

— Ik geloof dat hij mijn man is, bromde hij in zichzelf. Slappe trekken die van weinig wilskracht getuigen, maar daarentegen wel van een los leventje. Ik geloof dat mijn lastgever weder tevreden over mij zal zijn.

De klerk was nu ingestapt.

— Naar het Astor Hotel, riep de man met het smalle vossengezicht.

De auto stelde zich in beweging en hield een half uur later stil voor het wereldberoemde hotel.

De begeleider van Stewart riep tot den toesnellen kellner:

— Een afzonderlijk eetzaaltje voor ons beiden, een voortreffelijken maaltijd en goeden wijn, vriend. Meer zal ik er niet van zeggen.

Het bevel was zeer duidelijk en de kellner ijfde weder weg om het ten uitvoer te gaan brengen.

Tien minuten later zaten de beide mannen voor een rijkelijk voorziene tafel.

Tevergeefs had Stewart eenige malen getracht den naam en het karakter te ontdekken van den man, die op zoo zonderlinge wijze zijn plannen voor den avond in de war had gestuurd.

Eindelijk werd het dessert binnengebracht.

Zoodra de kellner het vertrek weder verlaten had, draaide het kleine mannetje den sleutel in het slot om en trok een dik gordijn voor de deur.

— Wat doet gij? vroeg Stewart eenigszins ongerust.

— Dat ziet gij, antwoordde de andere kalm. Ik wil niet dat men ons beluistert.

Het kleine mannetje nam nu in den gemakkelijken stoel plaats, die dicht bij de tafel stond, schonk zich nog een glas wijn in, waarvan hij een verbazende hoeveelheid gedronken had, zonder dat het hem in het minst scheen te hinderen en haalde toen zijn sigarenkoker te voorschijn.

Terwijl hij het bandje van de sigaar afdeed keek hij den klerk die ongeduldig wachtte met zijn stekende oogen onderzoekend aan.

— Mijn waarde heer Stewart — gij zijt toch nog goed nuchter, niet waar?

— Volkomen nuchter, hernam de klerk op

bluffenden toon. Dacht gij, dat een flesch wijn mij het hoofd zou doen verliezen? Maar waarom vraagt gij mij dat?

— Omdat het voor mij van belang is dat ik met iemand spreek die alle vijf zijn zinnen goed bij elkaar heeft.

— Dan kunt gij uw gang gaan, hernam de klerk, terwijl hij zelf een sigaret opstak.

Het kleine mannetje rolde zijn geweldige sigaar een paar keeren tusschen zijn lippen heen en weer, vouwde behaaglijk zijn handen over zijn buik samen, kneep zijn muizenoogen half dicht en vroeg:

— Zeg mij eens, mijnheer Stewart, hoeveel verdient gij daar wel op het kantoor van uw patroon?

De klerk wilde beleedigd van zijn stoel opspringen, maar hij scheen zich spoedig te bedenken.

— Ik behoef er geen geheim van te maken, zeide hij schouderophalend. Ik verdien er twee en half pond in de week.

Het kleine mannetje liet een geknor van afkeuring hooren.

— Twee en half pond maar, mijn waarde heer, dat is een hongerloon. En ik vraag mij zelfs te vergeefs af hoe men van zulk een salaris zulk een deugdelijk costuum kan dragen als gij daar aan hebt. Nu zwijg ik er nog van, dat ik uw laarzen op anderhalf pond sterling taxeer en uw das op vijf shilling.

Nu had de klerk zich toch halverwege van zijn stoel verheven.

Zijn wenkbrauwen waren gefronst en er was een booze blik in zijn oogen gekomen.

— Moet dat een grap beteekenen, mijn onbekende gastheer? vroeg hij toen onwillig.

— Hoegenaamd geen grap, mijn waarde. Ik ben alleen maar een scherp opmerker en gij zult mij toch niet kwalijk nemen als ik zoo mijn gevolgtrekking maak.

De klerk haalde de schouders op.

— Maak mijnentwege uwe gevolgtrekkingen, zeide hij, maar kom dan ter zake wat ik u verzoeken mag.

— Aanstonds, mijn waarde, laten wij ons niet overhaasten, want wat ik daar opmerkte staat in nauw verband met wat ik u heb te vragen.

— Wat is dat dan wel?

Het klein mannetje pufte een dikke rookwolk uit, bekeek even zijn breede gele nagels en zeide toen op den eenvoudigsten toon van de wereld:

— Ik vraag u of gij zeer gemakkelijk vijfduizend pond sterling zoudt willen verdienen.

Een tijd lang gaapte Stewart zijn zonder-

lingen gastheer met open mond aan.

Toen schoof hij langzaam zijn stoel een eind achteruit, bevochtigde zijn lippen met zijn tong en herhaalde stotterend:

— Vijfduizend pond sterling?

— Gij hebt goed gehoord. Ja, dat is een heele som, niet waar? Welnu wat hebt gij er op te antwoorden?

Stewart schraapte zijn keel, trok aan zijn boord die hem te nauw scheen geworden en antwoordde toen:

— Natuurlijk zou ik dat bedrag wel willen verdienen, het is maar de zaak wat ik er voor zou moeten doen.

— Doet dat er wat toe? zeide het kleine mannetje met een spottenden blik in zijn muizenoogen.

Stewart wreef zijn handen over elkaar.

— Misschien niet, mompelde hij toen toonloos. Laat eens hooren.

De man die tegenover hem zat, boog zich met een ruk voorover en zeide toen:

— Kunt gij een telefoon- en een telegraaf-toestel bedienen?

— Natuurlijk!

— Ook een voor radiogrammen?

— Ja, daarin heb ik gestudeerd.

— Ik vraag het u ook maar voor alle zekerheid, want ik wist het.

De klerk keek verbaasd op.

— Wist gij het? vroeg hij.

Het kleine mannetje knikte langzaam eenige malen met het hoofd.

— Het spreekt vanzelf dat ik mijn maatregelen heb genomen, zeide hij. Ik heb hier en daar eens navraag gedaan naar uw omstandigheden, dat kunt gij wel begrijpen. Zoo heb ik bij voorbeeld vernomen, dat gij wel eens wat te veel wedt op de renbaan, dat gij vrij veel voor uw kleederen uitgeeft, en nog meer eigenaardige bijzonderheden. Gij neemt mijn voorstel waarschijnlijk aan?

— Wat moet ik ervoor doen? vroeg de klerk zacht.

— Ik zie, dat gij belang stelt in mijn vraag, hernam de kleine man op drogen toon. Welnu dan, gij hebt niets anders te doen dan uw ooren en oogen goed open te zetten op het kantoor van uw meester en mij onmiddellijk op de hoogte te brengen als hij voornemens is effecten op de beurs te koopen.

— Maar wat kunt gij daar voor nut bij hebben, vroeg de bediende die ingespannen had toegeluisterd.

— Laat dat maar aan mij over.

— Maar op welke wijze zou ik dat moeten doen?

— Als gij het voorstel aanneemt, zal ik u een klein radiografisch toestel geven. Gij moet dat opstellen in een weinig bezochte kamer en van daar onmiddellijk seinen naar een adres dat ik u later zal opgeven. Maar voor een ding wil ik u waarschuwen, waag het niet om nader onderzoek naar dat adres te doen, want het zou u zeer slecht vergaan. Mijn lastgever houdt niet van grappen.

Er lag een boosaardige schittering in de kleine zwarte oogen, toen de man deze woorden sprak.

— En is dat alles? vroeg de klerk.

— Dat is alles.

— Gij weet dat ik daardoor misbruik van vertrouwen pleeg, en dat de Engelsche wet in die zaken zeer streng is?

— Dat weet ik, daarom is de belooning dan ook zoo hoog dat gij van de rente van dat kapitaal wel kunt leven als gij het wat kalm aanlegt, gij stemt toe?

De klerk bedacht zich niet langer.

Het vooruitzicht, een weelderig leventje te kunnen leiden, lachte hem te zeer aan.

Hij stak den vreemdeling de hand toe, en zeide:

— Top, ik ben uw man.

— Daar had ik op gerekend, was alles wat de andere zeide.

Den volgenden dag was er in enkele hoeken van de Koopmansbeurs een vrij groote bedrijvigheid te bespeuren.

Voor het bord waarop de koersen genoteerd werden door een jongen man in hemdsmouwen, met een stuk krijt en een groote spons gewapend, verdrong zich een groot aantal beursbezoekers.

Nu en dan klonken er luide kreten, afkomstig uit de keel van effectenmakelaars die namens hun principalen hun orders schreeuwden.

Het was een vreemd gezicht deze heeren, allen in zwarte jas en hoogen hoed gekleed met vuurrood bezweet gelaat, door elkaar te zien schieten, als goudvisschen in hun kom, met hun notitieboekje in de hand.

Er werden vooral zeer groote orders geboekt in Mexicaansche spoorwegen.

Deze effecten liepen sprongsgewijze op, tot groote verbazing van ervaren beursbezoekers, die zich volstrekt niet konden voorstellen aan welke oorzaken deze buitengewone koersstijging te wijten was.

De hoofden werden bij elkaar gestoken en men mompelde reeds van een „pool”, maar niemand wist of begreep wie er belang bij kon hebben deze „pool” te forceeren.

Daarna begonnen de nieuwsgierigen eens te onderzoeken wie degeen was die de effecten

tegen zulk een hoogen prijs opkocht en vrij spoedig klonk de naam door de zaal:

— Irwin Price.

Binnen twintig minuten waren de Mexicaansche Spoorwegen op dien merkwaardigen morgen met niet minder dan 21 punten naar boven geloopt.

Geen enkele beursbezoeker, hoe bejaard ook, kon zich een dergelijk feit herinneren.

Maar toen kwam de terugslag.

Door een oorzaak, even raadselachtig als die welke tot de stijging had geleid, begon het effect weder terug te loopen, eerst langzaam, daarna sneller.

Men werd ongerust — hier en daar zag men reeds bleeke gezichten.

Het werd bijna een paniek in dien hoek van de beurs.

In nog minder tijd dan noodig was geweest voor de stijging, liepen de Mexicaansche Spoorwegen weder tot hun oorspronkelijken prijs terug.

En dat niet alleen — maar door den onvermijdelijken terugslag daalden zij nog verder.

De beursbezoekers stonden elkaar als verbaasd aan te kijken.

Iets dergelijks hadden zij nog nooit beleefd.

Toen werd hier en daar een vraag gehoord:

— Zit Price er niet in? vroeg de een fluissterend aan den ander.

— Ja, hij heeft voor tienduizenden gekocht — ik hoor zelfs zeggen voor zestigduizend pond.

— Veel meer, riep een ander uit. Ik hoor zoeven van iemand van zijn kantoor dat het voor bijna negentigduizend is geweest.

— Maar dan moet hij er minstens dertigduizend pond bij hebben ingeschoten, werd er geroepen.

Reeds om twaalf uur van dien middag wist iedereen waaraan hij zich te houden had.

Irwin Price had bij de ongehoorde rijzing der effecten en de daarop volgende daling zes en twintig duizend pond sterling verloren...

Nog denzelfden avond ging de partij ten huize van den handelaar door, want ofschoon hij binnen enkele dagen zeer aanzienlijke verliezen had geleden, wilde hij niet laten blijken dat hij zich dat verlies aantrok.

Het was er nog buitengewoon druk in de feestelijk versierde zalen.

En als gewoonlijk trok de Radjah van Indragore het meest de aandacht.

Zoodra hij de gelegenheid er toe zag, trad hij op Marjolyn toe, die zeer bleek en zenuwachtig scheen te zijn en vroeg haar zoo zacht dat niemand anders het kon verstaan:

— Welnu, mevrouw ?

— Ik weiger.

Deze vlug en zacht gesproken woorden waren aan iedereen ontgaan, zelfs aan Charles en Raffles die eenigen tijd geleden waren

binnengetreden.

Maar die weinige woorden deden het gelaat van den Indiër en de lippen van de schoone jonge vrouw zenuwachtig beven....

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK VII.

DE MOORD.

Raffles en Charles waren den volgenden morgen verdiept in de lezing der morgenbladen, toen de jonge man plotseling een kreet van schrik en verbazing liet hooren.

Raffles wierp zijn blad weg en vroeg :

— Wat is er ? Je ziet zoo bleek ?

— Irwin Price is vanmorgen vermoord in zijn kamer gevonden.

— Groote God, riep Raffles uit, en de dader ?

— Van dien weet de politie nog niets.

— En — zijn vrouw — Marjolyn.

— Dat is het raadselachtige — zij is spoorloos verdwenen.

— Wat zeg je daar, riep Raffles ontzet uit.

— Het is zoo ! Men heeft haar hedennacht om half drie voor het laatst in de groote danszaal gezien en sedert dat oogenblik is zij op raadselachtige wijze verdwenen.

— Daar begrijp ik niets van. En Price ? Is die na dat uur nog gezien ?

— Zeker, nog een half uur daarna. Toen heeft hij op zijn beurt de danszaal verlaten, waarschijnlijk om te zien waar zijn vrouw

bleef. Men heeft hem niet zien terugkomen en daar het al laat was, zijn de gasten, die toen nog weinig in aantal waren, naar huis gegaan, zonder zich verder om hun gastheer te bekommeren.

— En de Indiër ?

— Die had al om twaalf uur afscheid genomen.

Raffles vouwde de beide handen tusschen de knieën en bleef in gedachten voor zich uit staren.

Toen richtte hij zich op en streek zich langzaam met de blanke gespierde hand over het voorhoofd

— Wat zou er voorgevallen zijn, mompelde hij. Zou de Indiër....

— Ik geloof dat de politie ook eerst iets dergelijks dacht, hernam Charles, maar zij zal wel een wenk van hoogerhand hebben gekregen om het onderzoek in de richting van dien Indischen vorst in ieder geval niet verder voort te zetten.

Raffles haalde minachtend de schouders op.

— Dat is juist iets voor onze prachtig in-

gerichte maatschappij, bromde hij. Omdat de dader een hooggeplaatst persoon is, zou men er angstvallig voor moeten waken hem als misdadiger aan de kaak te stellen! Welnu, ik houd mij met dergelijke overwegingen niet op en ik ben voornemens deze geheimzinnige zaak op te lossen! Marjolyn heeft mij steeds onder haar beste vrienden gerekend en ik zal haar toonen, dat mijn vriendschap werkelijk dien naam verdient.

Hij zweeg even en vervolgde toen met gefronste wenkbrauwen:

— Er zijn dus volstrekt geen aanwijzingen van den dader?

— In het geheel niet!

— Met welk wapen is de daad gepleegd?

— Met een revolver!

— Heeft men die teruggevonden?

Dat is te zeggen — men heeft vlak bij de rechterhand van den vermoorde zijn eigen revolver gevonden en daarvan waren drie patronen verschoten.

— Welnu, dan kan hij toch zelfmoord gepleegd hebben?

— Neen, want de kogel, die hem doodde, had hem in het hart getroffen en was van een grooter kaliber.

Dan zou Irwin zich dus verdedigd moeten hebben! riep Raffles uit.

— Zoo vat de politie het ook op, maar het is eenigszins vreemd, dat het schieten niet gehoord is!

— Dat is niet zoo bijzonder, want als ik mij niet vergis ligt de particuliere werkkamer van Irwin Price nog al afgelegen en de muren zijn zeer dik en met zware tapijten bedekt. Ik acht het dan ook geenszins vreemd, dat het schieten niet gehoord is!

Zijn er geen verdere aanwijzingen?

— Volstrekt geen!

Raffles boog het hoofd.

— Het is een zeer merkwaardige zaak, zeide hij, er is immers niets gestolen?

— Geen penny!

Raffles stond op en begon met langzame schreden de eetzaal op en neer te loopen.

Toen stond hij vlak voor Charles en zeide:

— We moeten eens trachten de zaken in onderling verband te beschouwen, want ik ben er zeker van dat de rampen op financieel gebied, die den vermoorde in de laatste dagen getroffen hebben, indirect in verband staan met zijn dood en in ieder geval met de verdwijning van Marjolyn! Eerst lijdt Price een groot verlies door een verkeerd bericht in een krant, vervolgens verliest zijn paard, dat in normale omstandigheden bijna zeker had moeten winnen en voor de derde maal

krijgt hij een geweldigen duw doordat de Mexicaansche spoorwegen op onverklaarbare wijze eerst aanzienlijk stijgen en dan plotseling weder terugloopen. Alles bij elkaar gerekend heeft hij aldus een verlies van ongeveer vijftig duizend pond sterling geleden!

Charles knikte bevestigend.

— Minstens, zeide hij, maar kan die op-eenvolging van rampen geen toeval zijn?

Raffles schudde ontkennend het hoofd.

— Dan zou het al een zeer merkwaardig toeval moeten wezen! Neen, hier zit een geheimzinnige drijfkracht achter, een drijfkracht die over een bijna onuitputtelijken rijkdom beschikt.

— Wat bedoel je? riep Charles verbaasd uit.

— Ik bedoel, dat het totaal verzonnen berichtje in „The Financier” daarin natuurlijk niet bij vergissing is gekomen, maar dat het er in geplaatst is door een man, die niet op eenige millioenen behoeft te zien! Een bewijs voor mijne stelling is, dat het weekblad reeds in andere handen is overgegaan! zooals ik hoor.

— Ja, dat is merkwaardig, mompelde Charles.

— Nu het renpaard. Het dier heeft niet verloren omdat het minder snel was dan de winner, maar omdat het op het laatste oogenblik kreupel sloeg. En hoe is het kreupel geworden? Omdat in den nacht voor den wedren, waarschijnlijk alweer door omkoopning met een zeer hoog bedrag, iemand in den stal van Soliman is kunnen doordringen en het prachtige dier door een zeer fijne, voor het bloote oog onzichtbare snede met een vlijmscherp lancet in een der kniepezen veroorzaakt heeft, dat het dier op het eind van den wedren kreupel zou worden!

— Is dat een uitgemaakte zaak? riep Charles uit.

— Ja! ik was gisteren in de Windsor Club en daar werd er geen geheim van gemaakt!

— En de dader?

— De dader is hoogstwaarschijnlijk, ja zoo goed als zeker de man, die het verkeerde bericht betaalde en die een paar dagen later, natuurlijk ten koste van een aanzienlijk vermogen, een „pool” opdreef in de Mexicaansche spoorwegen.

Charles had Raffles met open oogen aangestaard.

— Maar — dan zou die man moeten beschikken over fabelachtigen rijkdom! riep hij toen uit. Hij zou zoo rijk moeten zijn als een Indische Nabob!

Raffles liet een kort lachje hooren.

— Ik geloof, dat je daar den spijker op den kop slaat, zeide hij. Want die geheimzinnige personage is, als ik mij niet vergis, een Indiër en buitengewoon rijk!

— Saya Sindhia? riep Charles op ongehooflijken toon.

— Ja, de Radjah van Indragore, hernam Raffles ernstig.

— Maar wat zou hij er mee hebben voor gehad om Irwin zoo te benadeelen? Wat kan hem daartoe bewogen hebben?

— De liefde voor diens vrouw antwoordde Raffles kortaf. Heb je dan zelf niet opgemerkt, gedurende den tijd dat wij hem gezien hebben, dat hij een vurigen hartstocht koesterde voor Marjolyn?

— Je hebt gelijk! riep Charles opgewonden uit, dat valt niet te loochenen en dat zou heel wat verklaren!

— Alles! beste Charles, alles! Vergeet niet, dat wij met een Indiër te doen hebben! En nog wel met een Indiër in wiens rijk op zijn bevelen duizenden vliegen! Hij geeft een wenk — en men buigt zich terstond voor hem. Zijn rijkdommen zijn niet te tellen, en aan al zijn wenschen kan hij voldoen. Welnu, zou een man met zijn vurigen aard en zijn Indisch bloed kieschkeurig zijn in zijn middelen om zijn doel te bereiken, als dat doel Marjolyn Price is.

Er heerschte een oogenblik stilzwijgen in het vertrek.

Toen hernam Charles:

— Het is heel wel mogelijk dat je gelijk hebt! Maar — haar verdwijning dan? Want je zult me moeten toestemmen, dat zij niet naar Sindhia heeft willen luisteren en dus zijn liefde volstrekt niet beantwoordt!

— Het eene behoeft niet noodzakelijk uit het andere voort te vloeien, merkte Raffles met een fijn lachje op. Maar waaruit leidde je het af, dat ze niet naar hem luisterde?

— Uit het feit, dat hij zijn pogingen om haar tot andere gedachten te brengen door haar man groot nadeel te berokkenen tot driemaal toe heeft moeten herhalen!

Raffles dacht even na.

— Dat is zoo, zeide hij peinzend. Maar je kent Marjolyn niet — zij was een zeer ingetogen vrouw! Zelfs al zou zij niet meer om haar man hebben gegeven en den Indiër hebben lief gekregen, dan nog zou zij haar eer hebben weten te beschermen!

— Maar, beste Edward, dan moet het dunkt mij duidelijk zijn, dat de Indiër haar heeft

ontvoerd, want volgens de beschrijving, die je van haar karakter geeft, is het natuurlijk volkomen buitengesloten, dat zij met hun beiden Price zouden hebben gedood!

— Dat is te krankzinnig om er zelfs een enkel oogenblik aan te denken, hernam Raffles haastig. Maar wat het eerste betreft, — ik vrees, dat je daarin wel gelijk kon hebben! Maar als zij ontvoerd is, dan is het in ieder geval tegen haar wil gebeurd, daarop durf ik wel zweren!

— En wat zijn nu je plannen?

— Vraag je dat nog? Ik zal natuurlijk niet rusten voor ik zijn verblijf ontdekt heb!

— Maar, Edward, dat behoeft ons in het geheel geen moeite te kosten. Zijne Hoogheid logeert immers in het Cecil Hotel?

Raffles haalde de schouders op.

— Dat is zijn officieele verblijfplaats, maar er is natuurlijk geen sprake van dat hij Marjolyn daar heen zal hebben gebracht. Neen, hij zal hier wel ergens in de buurt een geheim adres hebben, een woning door een van zijn ondergeschikten gehuurd, waarschijnlijk dezelfde man die de uitvoering op zich had genomen van die drie finantieele transacties, want het is duidelijk dat een man als de Radjah van Indragore met iets dergelijks niet zelf zijn handen zal vuil maken! Kom Charles wij verpraten reeds te veel tijd — er moet gehandeld worden!

— Waar denk je je onderzoek te beginnen?

— Ik denk in het kantoor van Irwin Price, want het spreekt van zelf dat de man die namens Sindhia het komplot op touw zette, in dat kantoor een of meer handlangers heeft gehad, anders had hij onmogelijk van te voren kunnen weten welke effecten Price trachtte te koopen.

— Aan die redeneering ontbreekt de logica niet, merkte Charles vroolijk op. Nu, ik ben tot je dienst!

Toen zij bij de deur waren greep Charles Raffles bij den arm:

— Als wij het verblijf van den Indiër gevonden hebben — wat denkt gij dan te doen?

— Marjolyn bevrijden natuurlijk!

— En als je dat gedaan hebt — denk je dan ook den moordenaar van Price gevonden te hebben?

Raffles wierp Charles een eigenaardigen blik toe.

— Price zeg je? vroeg hij langzaam. Wel, ik geloof niet dat Irwin Price vermoord is!

HOOFDSTUK VIII.

OP HET SPOOR VAN DEN INDIËR.

Een kwartier later bevonden Raffles en Charles zich in de groote blauwgelakte limousine op weg naar het kantoor van Irwin Price.

Raffles scheen in diepe gedachten verzonken te zijn.

Hij had weinig meer gesproken nadat de beide vrienden de eetzaal verlaten hadden.

Charles wist wel dat Raffles een of ander spoor in zijn gedachten volgde, maar hij kon zich volstrekt niet begrijpen waarheen dat spoor zou leiden.

Hij wachtte er zich echter wel voor, Raffles in diens overpeinzingen te storen.

Spoedig hield de auto voor de deur van het kantoor stil.

De beide vrienden stapten uit.

De deur werd door een agent bewaakt, maar een visitekaartje met een paar woorden van den hoofdinspecteur van politie Baxter, dat Raffles steeds bij zich droeg, opende hen deze deur wagenwijd.

De klerken waren allen aanwezig maar er werd niet gewerkt, en blijkbaar stonden de jongelieden en de oudere klerken op het punt het kantoor weder te verlaten.

Fluisterend stonden zij te praten toen Raffles en Charles binnentraden.

Raffles ging recht op den ouden boekhouder af, die met bleek gelaat voor zijn lessenaar zat en vroeg:

— Is het parket er al geweest, mijn vriend!

— Ja, mylord, antwoordde de man, die Raffles wel kende. Wij zijn allen zoeven ondervraagd.

Raffles wierp een blik om zich heen.

— Mis ik niet een van de jonge lieden, vroeg hij toen?

— Stewart is aanstonds naar huis gegaan na de ondervraging! Hij scheen zich de zaak zeer aan te trekken!

— Was dat niet die jonge man die altijd zoo modicus gekleed was? vroeg Raffles.

— Ja juist Mylord!

— En zeg mij nu eens — heeft men het lichaam van mijnheer Price al weggehaald?

— Neen, mylord antwoordde de boekhouder op gedempten toon. Men heeft hem op een sofa op zijn werkkamer gelegd.

— Is er iemand bij hem?

— De dokter is zoo juist weggegaan!

— Ik zou hem gaarne nog eens zien? Zou dat kunnen?

— Ik zou niet weten wat daar tegen zou kunnen zijn! Gij kent immers den weg? Het dienstpersoneel is geheel in de war, dat kunt ge wel begrijpen.

— O, niemand behoeft zich moeite te geven, ik ken den weg wel. Wees zoo goed mij te volgen, mijnheer Brand.

De beide mannen verlieten het kantoor, volgden een paar gangen en bereikten ten slotte het vertrek waar het lichaam van den doode lag.

De deur was niet gesloten.

Raffles en Charles traden binnen.

Het vertrek was gelijkvloers gelegen en kwam op den tuin uit.

Voor de beide dubbele ramen die tot aan den vloer reikten, waren de gordijnen nog half dicht geschoven.

Raffles trok ze met een vlug gebaar terzijde, zoo dat het licht in breede stroomen de kamer binnengolfde.

Daarop trad hij op de sofa toe, waarop het lichaam van den doode was neergelegd.

Het gelaat vertoonde een onmiskenbaren trek van woede en haat.

Raffles boog er zich over heen en schudde toen nadenkend het hoofd?

— Het is duidelijk te zien, zeide hij toen zachtjes, dat Price in ieder geval niet onverhoeds is neergeschoten. Hij heeft den man gezien die hem kwam dooden — en diens aanblik heeft deze vreeselijke trekken van woedenden haat op zijn gelaat gegrift.

Nu was ook Charles naderbij gekomen.

Raffles wees op het cirkelronde kleine gat in het glanzend gesteven overhemd, dat op de borst was opengemaakt, evenals het flanel en zeide toen:

— De kogel die hem gedood heeft is in ieder geval niet van dichtbij afgeschoten, want het linnen is hoegenaamd niet verschroeid. Dat wist ik ook trouwens wel.

Hij stond op en liep langzaam het vertrek op en neer, dicht bij de wanden.

Toen wenkte hij Charles bij zich.

— Daar zitten zijn kogels, zeide hij, terwijl hij naar verschillende plekken in het behang wees. Zij allen hebben gemist, maar de eerste kogel uit de revolver van zijn aanvaller was maar al te goed gericht en doorboorde hem het hart. En weet je hoe dat kwam?

Charles haalde de schouders op.

— Hoe zou ik het weten? Ik weet immers

niet wat hier geschied is?

— Omdat die kogel werd afgezonden door een wraakzuchtige hand — en zulk een hand trilt zelden. Hier is niet vermoord, Charles — hier heeft een tweegevecht plaats gehad.

De jonge man slaakte een kreet van verbazing.

— Hoe weet je dat in 's hemelsnaam, riep hij uit.

— Ik weet het niet, maar ik heb een sterk vermoeden. Ik ken namelijk vele dingen uit het verleden van Marjolyn. Ik weet dat zij in Amerika jaren geleden een man innig heeft lief gehad. Ik weet dat die man beticht werd van roof, en in de gevangenis werd opgesloten. Zij heeft mij dat alles verhaald — maar zij had mij verzwegen dat haar man degeen is geweest op wiens betichting haar minnaar wegens dien roof werd veroordeeld.

— Goede Hemel, daar heb ik nooit iets van gehoord, riep Charles uit.

— Dat is zoo verwonderlijk niet — het is niet mijn gewoonte om met de geheimen van anderen te koop te loopen.

— Maar hoe zou dan die man hier binnengedrongen zijn, vroeg Charles verbaasd.

— Dat moet natuurlijk geschied zijn nadat Marjolyn ontvoerd was.

— Kan zij dat niet zelf hebben gedaan? Kan zij misschien niet vrijwillig met hem zijn meegegaan?

Raffles schudde het hoofd.

— Of hij haar geschaakt heeft valt natuurlijk nu met zekerheid nog niet te zeggen, maar nooit zou zij hem vergezeld hebben, tenminste niet goedschiks, als hij haar man zou hebben gedood.

— Ook natuurlijk niet als het in een tweegevecht geschiedt?

— Ook dan niet.

— En geloof je dat de politie jouw bewering zoo maar zal aannemen?

— Zij zal het wel moeten doen als ik haar de feiten medeel, antwoordde Raffles heel kalm. Overigens ben-ik niet van plan dat te doen voor ik zelf zekerheid heb.

— En wat gaan wij nu doen?

— Ons die zekerheid verschaffen, Kom mee! Wij hebben hier genoeg gezien.

— Een ding zou ik nog graag willen weten, Edward.

— Laat eens hooren?

— De bezoeker die hier met Price gevochten heeft, moet toch door een der bedienden zijn aangediend en binnengelaten.

— Dat is niet volstrekt noodig. De man van wien ik vermoed dat hij door Irwin Price in het ongeluk is gestort, kan wel zeer laat

verschenen zijn en zich onder de gasten hebben gemengd zonder dat het opviel, daar de jaren en het verblijf in de gevangenis hem wel zeer zullen hebben veranderd. Het kan niet zoo moeilijk voor hem zijn geweest een voorwendsel te bedenken om Price naar deze kamer te lokken. Het is even goed mogelijk, dat hij zich hier verscholen heeft, bijvoorbeeld achter een dier dikke gordijnen voor de ramen en met het geduld van een kat gewacht heeft tot de man verscheen die hij als zijn doods-vijand beschouwde.

— Mooi, dat wil ik aannemen. Dan heb ik nog slechts deze opmerking te maken: Dat je opvatting van de zaak zeer goed door de feiten kan worden gelogenstraft.

— Dat ontken ik volstrekt niet, antwoordde Raffles kalm. Ik uitte slechts een veronderstelling, waarvan ik kan zeggen dat zij niet al te onwaarschijnlijk is. Maar kom nu mede.

De beide vrienden verlieten het vertrek nadat Raffles de gordijnen weer had dicht geschoven.

Zij begaven zich nogmaals naar het kantoor en daar liet Raffles zich het adres van Stewart geven.

Vervolgens stapten zij in de auto die nog steeds voor de deur stond te wachten.

— Naar de King Charlstreet, no. 14, Henderson, riep Raffles den chauffeur toe, alvorens het portier dicht te slaan.

De auto reed weg en hield ongeveer twintig minuten later stil voor een groot huurhuis.

— Moet ik wachten, Mylord? vroeg de chauffeur.

— Ja, Henderson, ik vrees dat je voor vandaag nog niet van me af bent.

Charles had reeds aangescheld.

De deur werd geopend door een coquet dienstmeisje.

— Woont mijnheer Stewart hier, lief kind, vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer, op de derde verdieping rechts, de derde deur in de gang. Zijn naamkaartje is op de deur geprikt. Maar als ge hem wil spreken moogt gij u wel wat haasten, want ik geloof dat mijnheer op reis wil.

Raffles en Charles wisselden een snellen blik.

Raffles duwde het dienstmeisje een geldstuk in de hand en zeide:

— Je behoeft mijnheer niet te waarschuwen, wij zijn goede kennissen van hem.

Daarop nam hij Charles onder den arm en de beide mannen begonnen snel de trappen te bestijgen.

Op de derde verdieping gekomen volgden zij de gang ter rechterzijde van het portaal

en spoedig hadden zij de deur bereikt, waarop het naamkaartje van den klerk prijkte.

Raffles boog zich en keek door het sleutelgat.

Toen richtte hij zich op, wenkte Charles hem te volgen, draaide de kruk om en trad binnen.

Stewart stond voor de tafel.

Hij was in zijn hemdsmouwen bezig een groot valies te pakken.

Op alle stoelen lagen kleedingstukken, die blijkbaar uit een openstaande kast waren genomen.

Op het geluid van de opengaande deur wendde de klerk zich met bleek en verschrikt gelaat om.

Raffles deed kalm de deur toe achter zich, keek den klerk aandachtig aan en vroeg:

— Gij zijt mijnheer Stewart?

De aangesprokene knikte stom.

— Weet gij wie ik ben? vroeg Raffles.

— Neen, mijnheer, antwoordde de klerk, terwijl hij Raffles een schuwen blik toewierp. Ik ken u niet en ik weet ook niet waaraan ik het genoegen van uw onaangediend bezoek heb te danken. Ik had het dienstmeisje gezegd, dat zij niemand onaangediend mocht binnenlaten.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, hernam Raffles spottend. Wees zoo goed plaats te nemen en dit alles met rust te laten, want ik vrees dat gij uw reisje nog eenigen tijd zult moeten uitstellen.

Stewart keek Raffles met verschrikte oogen aan maar hij gehoorzaamde niettemin.

Ook zijn beide ongewenschte bezoekers namen plaats.

Raffles keek den klerk eenige oogenblikken aandachtig aan en vroeg toen:

— Vertel mij eens, mijn waarde heer Stewart, hoeveel heeft het u wel opgebracht om te verraden welke effecten mijnheer Irwin Price dacht te koopen.

Stewart wilde opstaan, maar hij viel aanstonds op zijn stoel terug.

Stotterend antwoordde hij:

— Ik weet niet wat gij bedoelt, ik weet niet waarover gij spreekt.

— Weet gij het waarlijk niet, vroeg Raffles minachtend. Zijt gij ook al zoo een zwakkeling, die den last van zijn misdaad niet durft dragen? Nu, dan zal ik mij zelf moeten overtuigen.

Met een vlug gebaar nam hij de jas van den klerk weg van de stoelleuning, waarop zijn scherpe oogen haar aanstonds hadden ontdekt.

Hij tastte in den binnenzak, haalde er een splinternieuwe portefeuille uit, opende deze

en liet een kort lachje hooren.

— Nu, de man die u dat karweitje heeft opgedragen, heeft in ieder geval niet op een paar duizend pond sterling gezien. Ik maak u mijn compliment.

Hij stak de portefeuille in den zak, hing de jas weder over de stoelleuning en wendde zich toen opnieuw tot den klerk die roerloos met bleek en vertrokken gelaat had toegezien:

— Als gij mijn raad opvolgt, mijn waarde heer Stewart, dan deelt gij mij mede wat u is overkomen. Als gij weigert zal ik genoodzaakt zijn, de zaak bij de politie aan te geven. Bedenk dus wel wat gij doet.

— Wie zijt gij, dat gij het recht zoudt hebben mij dat te vragen? vroeg Stewart heesch.

Raffles hief met een afwerend gebaar de hand op.

— Wij zullen mijn naam er buiten laten, mijnheer, ik verzeker u dat hij zeer bekend is. En neem nu spoedig een besluit, want ik ben niet gewoon dat men mij laat wachten. Ik zie daar gindsch een telefoontoestel en het behoeft mij maar een paar stappen te kosten om u te laten arresteren. En als ik dat niet aanstonds doe, dan hebt gij dat te danken aan mijn vriendschap voor mevrouw Price, die ik wil redden.

Nu begon de klerk over zijn geheele lichaam te trillen.

Zijn oogen kregen een doodelijk verschrikte uitdrukking, terwijl hij uitriep:

— Ik bezweer u dat ik niets te maken heb met den moord op mijnheer Price en de vlucht van mevrouw.

Raffles maakte een ongeduldig gebaar.

— Dat weet ik zeer goed, zeide hij. Ik weet dat gij daaraan onschuldig zijt.

Nu boog Stewart zich zoover hij kon voorover en fluisterde:

— Ik geloof dat ik weet wie de moordenaar is.

Raffles hief verbaasd het hoofd op, want daarop had hij zeker niet gerekend.

— Deel mij mede wat gij denkt, zeide hij.

— Een paar dagen geleden moest ik even naar de particuliere woning van mijnheer Price. Ik moest daartoe den kleinen ontvangstsalon voorbij, maar bleef plotseling stilstaan omdat ik opgewonden stemmen meende te hooren. Ik vergiste mij niet — ik hoorde een vreemde mannenstem, die op hartstochtelijken toon sprak. Wat hij echter zeide kon ik niet goed verstaan. Toen hoorde ik duidelijk de stem van mevrouw Price die uitriep: „O, doe het niet Jack, nog eens doe het niet om mijnentwille”. Daarop hoorde ik haar in luide

snikken losbarsten. Ik begreep volstrekt niet wat daar binnen verhandeld kon worden en misschien was ik nog wel langer blijven luisteren, maar ik hoorde voetstappen die naar de deur kwamen en daarom maakte ik zoo spoedig mogelijk dat ik weg kwam.

— En — hebt gij dien man later nog gezien? vroeg Raffles.

— Neen.

— Gij weet dus niet wie hij was?

— Ik kan het mij volstrekt niet voorstellen, mevrouw Price had geen broeders en onder haar vrienden is er maar een dien zij bij zijn voornaam Jack aanspreekt en diens stem was het zeker niet.

Raffles keek strak voor zich uit.

— Die mededeeling is niet zonder belang, zeide hij half in zich zelf.

— Daarop vervolgde hij luid:

— En vertel mij nu uw eigen zaak, en laat volstrekt niets achterwege, want ik geef u de verzekering dat het u zal berouwen. Ik weet toch reeds bijna alles.

De klerk scheen zich nog even te bedenken en toen zijn besluit te nemen.

— Het is goed, zeide hij, ik zal u alles mededeelen.

En nu vertelde hij Raffles alles wat er een paar dagen geleden met hem was geschied.

— Raffles had aandachtig toegeluisterd.

Toen de klerk had uitgesproken en met hangend hoofd voor zich uit keek, vroeg hij:

— Hebt gij mij nu niets verzwegen?

— Neen, antwoordde de klerk.

— Gij bloost, terwijl gij dit zegt, riep Raffles streng uit. Gij liegt. Gij hebt mij zooeven gezegd dat die onbekende man met de kleine zwarte oogen u streng verboden had onderzoek te doen naar het huis, waarheen gij uw draadlooze telegrammen moest zenden. Ik ben echter vast overtuigd dat gij dat verbod overtreden hebt. Waarschijnlijk hoopt gij daarvoor uw lastgever in uw macht te krijgen, om hem later misschien nog meer geld te kunnen afzetten. Is het niet zoo?

De klerk boog het hoofd.

Bijna toonloos kwam het over zijn lippen:

— Het is zoo.

— En — hebt gij het huis ontdekt waarop de antenne zich bevond?

— Het huis heb ik uitgevonden — maar ik heb niet kunnen ontdekken door wien het bewoond werd. Ik heb er alleen uit de verten den kleinen man met zijn muizenooogen zien binnengaan en toen achtte ik het geraden mij uit de voeten te maken. Alvorens ik er voor den tweeden keer naar toe kon gaan, gebeurde

dit vreeselijk ongeluk, dat mij zoodanig aangreep en bevreesd maakte, dat ik het plan koesterde onmiddellijk naar het vaste land over te steken.

— Dat was zeer onvoorzichtig van u, zeide Raffles ernstig, want zoodoende zoudt gij de verdenking op u kunnen laden den moord op Irwin Price te hebben gepleegd.

— Gij hebt gelijk, mijnheer, zeide Stewart, dat zie ik nu ook in.

— Duid mij eens uit waar dat huis zich bevindt, beval Raffles.

— In High Bury, mijnheer, niet ver van de Tennisvelden van Lichtburg Fields. Aan den Noordelijken uithoek van dat veld is een kleine hoogte waarop zich drie huizen bevinden. Twee daarvan zijn nog in aanbouw, het derde is gereed, maar alleen de twee benedenste verdiepingen zijn bewoond. Dat is het huis.

— Ik dank u, zeide Raffles, uw beschrijving is zeer duidelijk.

Hij stond op en vervolgde:

— Ik zou u aanraden nog maar een paar dagen in Londen te blijven totdat de zaak van Irwin Price is opgehelderd. Wat het geld betreft dat gij gekregen hebt door uw meester op laaghartige wijze te verraden — ik had eigenlijk grooten lust om het u tot den laatsten penny te ontnemen, maar misschien ben ik toch niet de aangewezen persoon om hierin als rechter op te treden. Maar het geld zal u geen geluk aanbrengen, dat is zeker.

De klerk stond op en keek Raffles met een onzekeren blik aan.

Toen sloeg hij plotseling de handen voor het gelaat en barstte in een zenuwachtig snikken uit.

— Gij hebt gelijk, mijnheer, riep hij uit, gij schijnt in mijn ziel te kunnen lezen, het heeft mij steeds in de handen gebrand. Neem die portefeuille mede, breng het geld naar de politie en laat ik er nooit meer van hooren.

Raffles trad op Stewart toe, legde hem de hand op den schouder en keek hem diep in de oogen.

Toen zeide hij:

— Ik zie dat het u ernst is.

Hij ging langzaam naar den stoel waarop de jas nog steeds hing, nam er de portefeuille uit, telde vlug de bankbiljetten en stak er den verwonderden klerk een gedeelte van toe.

— Hier zijn twee duizend pond sterling, zeide hij. Dat is voor een jongen als gij zijt een zeer groot bedrag. Ik weet van wie dit geld afkomstig is en ik ken ook het karakter van den man, om wiens wille het dus werd aangeboden. Ik ben nu degeen die het u schenkt

en gij kunt het gerust aannemen. Neem het, vertrek over eenige dagen naar het buitenland en begin een nieuw leven. Gij zijt jong, en met energie kan men alles bereiken.

Zonder den klerk tijd te laten van zijn ver-

bazing te bekomen, greep Raffles zijn hoed en verliet het vertrek door Charles gevolgd.

— Naar huis, Henderson, riep hij den chauffeur toe, zoodra zij weder voor de auto stonden, en rijd wat je rijden kan.

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister

HOOFDSTUK IX.

EEN GEVAARLIJKE ONDERNEMING.

Zoodra Raffles en Charles de deur van de villa in Cromwell waren binnengedrongen, begaven zij zich naar de slaapkamer van Lord William Aberdeen, waar zij uit het geheime vak in den wand een aantal kleedingstukken namen.

— Gaan wij nu aanstonds naar dat huis, vroeg Charles.

— Aanstonds. Denk je dat ik Marjolyn nog een minuut in de handen van dien Indiër wil laten. De Hemel geve dat wij niet te laat komen.

— Het zal een gevaarlijke onderneming worden, denk je niet?

— Zeer gevaarlijk, mijn jongen, Indiërs laten meestal niet met zich spotten. Onze vriend Saya Sindhia schijnt te beschikken over een groot personeel. Het is ook duidelijk dat die man met zijn kleine zwarte oogen en zijn vossengezicht, van wien Stewart sprak, een geheim agent van den Radjah is.

— Zouden er veel bedienden zijn?

— Waarlijk wel.

— De Radjah is daar zeker nooit anders dan 's avonds gekomen, of anders in een groote gesloten auto?

— Daarin zul je wel gelijk hebben, want anders had het geen nut in zulk een afgelegen wijk van Londen een huis te huren.

Onder het spreken had Raffles zich voor den spiegel gezet.

Hij opende nu een lade van zijn toilettafel en nam er een portret uit, dat hij naast zich nederzette.

— Wie is dat? vroeg Charles.

— De Radjah van Indragore. Ik zal zoo vrij zijn zijn plaats in te nemen.

— Bravo. En in welk gewaad zal ik mij hullen. Moet ik je voetknecht zijn?

— Het spijt mij, beste Charles dat ik je die illusie zal moeten ontnemen. Integendeel, ik zal je moeten verzoeken je in de oudste vodden te steken die ge maar kunt vinden.

— Moet ik een bedelaar zijn?

— Je hebt het geraden. Je gaat op post staan naast de deur van zijn huis en je wapent je met het geduld van een kat. Zoodra je hem ziet vertrekken, telefoneer je uit het naastbijgelegen café naar een restaurant, dat ik je later zal opgeven en waar ik, eveneens ook zoo geduldig als een kat, je berichten afwachten. In een vermomming zal ik gemakkelijk binnenkomen. eenmaal binnen zal ik wel ergens een raam voor je openzetten en het zou mij zeer verwonderen als wij dan door dien list de aan-

wezige bedienden niet zouden kunnen overrompelen en de arme Marjolyn ontvoeren.

— Nemen wij wapens mede?

— Dacht je soms dat het een pleiziertochtje werd? Neem maar gerust twee revolvers mede.

— Het kan er dus warm toegaan?

— Buitengewoon warm. Want als het bedrog ontdekt wordt en we zijn niet vlug genoeg met onze eigen vuurwapens, wel — dan geloof ik dat ik niet meer de mocite zal behoeven te nemen de bruine kleur van mijn gelaat te verwijderen waarmee ik het op het oogenblik ben versierd.

Charles krabde zich achter de ooren.

Hij maakte echter geen tegenwerpingen, maar begon zich op zijn beurteveneens te vermommen.

Binnen een half uur waren de beide vrienden gereed.

Charles keek Raffles met stomme verbazing aan.

— Als ik geen half uurtje vlak naast je had gezeten, zou ik stellig gelooven dat je de Radjah van Indragore in eigen persoon waart. Het is verbazend.

— Lijk ik op hem?

— Of je op hem lijkt? Man, je bent zijn spiegelbeeld.

— Zooveel te beter, dan behoef ik minder bevreesd te zijn voor herkenning.

— Maar de taal? vroeg Charles ongerust.

— Ik ken het dialect van Indragore gelukkig goed, zeide Raffles glimlachend. Ik zal trouwens minder spreken dan handelen. Ben je gereed, dan gaan we weg.

Charles bekeek zich van top tot teen.

— Ik schaam mij eigenlijk wel een beetje in deze kleeren naast zulk een edel heer, zeide hij.

— Als je de waarheid kunt hooren, dan wil ik je wel zeggen dat je er uitziet om met geen tang aan te pakken, zeide Raffles lachend, terwijl hij een paar revolvers in zijn zakken liet glijden. En nu vooruit, want iedere minuut is kostbaar.

Na alle geheime vakken weder zorgvuldig te hebben gesloten, verlieten de beide vrienden de slaapkamer volgden de smalle gang en bereikten zoo een deur die op het groote park uitkwam.

Zij liepen het snel door tot zij de garage bereikten, waar Henderson hen reeds wachtte met een van de huurauto's.

De chauffeur opende de breede deuren die uitkwamen op een zijstraat, waar zich nooit iemand vertoonde.

De auto werd naar buiten gereden, de deuren werden weder gesloten en een oogenblik later waren de beide vrienden op weg.

De tocht duurde vrij lang want het bewuste

huis lag in een der noordelijke voorsteden van Londen.

Tegenover het reusachtige cricketveld op een stille plek, hield de auto stil.

Charles steeg vlug uit en verdween in een zijstraat.

Langs een omweg bereikte hij moeilijk op zijn stok leunend en strompelend als een oud gebrekkig man, het huis waarin, als de redencering van Raffles ten minste op goede gronden berustte, Marjolyn Price moest zijn opgesloten.

Het was een groot tamelijk leelijk huis en het was reeds op een afstand te zien dat alleen de beneden te verdiepingen bewoond waren.

Charles overtuigde zich eerst dat er op nauwelijks honderd passen van het huis een klein café was dat er een telefoon op nahield, welke wetenschap hij slechts met een glas bier moest betalen en stelde zich vervolgens op een straathoek zoodanig op dat hij de breede huisdeur goed in het oog kon houden.

Langzaam verstreek de tijd.

Nu en dan hield Charles de hand op en uitte zijn stereotype jammerklacht:

— Heb medelijden met een armen man, mijnheer.

Zoo verstreken er een paar uren.

Charles begon reeds wat moe in de beenen te worden en had reeds een aantal hartige vloeken aan den Indiër gewijd, toen zijn aandacht getrokken werd door een prachtige auto, die langs het cricketveld kwam aanrijden en voor de deur van het huis stilhield.

Charles sloop nog eenige meters dichterbij.

Daar hij nu echter niet zien kon, doordat de auto de deur geheel aan zijn blik onttrok, nam hij een kort besluit en besloot hij zich naast het portier op te stellen.

Achter het stuurwiel van de auto zat een kleine man met het gelaat van een vos en kleine stekende zwarte oogen.

— Ik wil mij laten kielhalen als dat niet de schurk is waarvan onze vriend Stewart ons gesproken heeft, bromde Charles in zich zelf.

Een palfrenier of andere bediende scheen niet aanwezig te zijn, maar binnenshuis had men waarschijnlijk de auto hooren aankomen want even later ging de deur open.

Charles voelde zijn hart kloppen.

De Indiër stond op den drempel.

Hij was gekleed in zijn wit zijden gewaad, maar droeg daarover heen een zeer langen bruinen regenmantel, die hem tot op de hielen hing.

Zijn tulband scheen hij onder dezen mantel verborgen te houden, althans hij was blootshoofds.

De man achter het stuurwiel wilde van zijn

plaats af het portier openen, nadat hij zijn pet met een gebaar vandiepen eerbied had afgenomen.

Charles was hem echter voor.

Hij rukte het portier open en hield tegelijk met een smeekend gebaar de hand op.

De Radjah wierp met een onverschillig gebaar een gouden kroon in de uitgestoken hand van den bedelaar zonder dien zelfs met een blik te verwaardigen en stapte toen in de auto.

Charles deed het portier dicht en stond nog te buigen, toen de wagen reeds een honderd meters ver was.

Toen strompelde hij zoo vlug hij kon naar het café, begaf zich in de telefoonsel en waarschuwde Raffles.

Daarop ging hij zijn post naast de deur weder innemen.

Geen tien minuten later kwam er weder een auto aanrijden.

Thans was het echter de huurauto, aan Charles welbekend.

Met een groote bocht kwam de wagen voor de deur rijden en stond stil.

Raffles stapte uit.

Hij trad op de voordeur toe.

Men scheen hem daar binnen te hebben zien aankomen, want bijna dadelijk werd de deur geopend.

Raffles trad binnen.

Een Indiër, in een rijk gewaad gekleed, boog diep, toen hij zijn gewaanden meester zag binnenterden.

Nu kwam er een gevaarlijk oogenblik voor Raffles.

Hij kende het huis in het geheel niet, en wist dus volstrekt niet, op welke plaats zich de ontvoerde Marjolyn ophield.

Hij wist zich echter op meesterlijke wijze uit de moeilijkheden te redden.

— Dien mij bij haar aan, beval hij op korten toon.

De bediende keek wel eenigszins vrbaasd, maar hij antwoordde zonder meer:

— Ja, Sahib.

Daarop ging hij Raffles voor naar een fraai gemeubeld vertrek, dat op een kleinen tuin uitzag.

De Indiër had de deur geopend en eenige woorden in gebroken Engelsch gesproken.

Dadelijk trad Raffles binnen.

Hij sloot de deur weder achter zich en trad haastig op de schoone vrouw toe, die snel van de sofa was opgestaan, waarop zij lag uitgestrekt.

Het was Marjolyn Price.

— Reeds terug? vroeg zij op zachten toon.

Raffles deed verbaasd een stap achteruit.

Dien toon had hij zeker niet verwacht uit den mond van de vrouw, die met geweld was ontvoerd.

Hij herstelde zich echter spoedig en zeide:

— Ja, Marjolyn, het duurde korter dan ik had gedacht. Maar kleed je snel aan, want wij moeten dadelijk vertrekken.

— Dreigt er gevaar? Zijn zij je reeds op het spoor? riep de jonge vrouw op angstigen toon. Raffles staarde haar met groote oogen aan.

Hij meende te droomen.

Was dat de vrouw, die met den diepsten haat jegens haar ontvoerder bezielde moest zijn?

Hij wilde tot iederen prijs zekerheid hebben.

Hij trad op Marjolyn toe, en greep haar hand.

— Heb je mij lief? vroeg hij op harstochteliijken toon. Vergeef je mij, wat ik gedaan heb?

Marjolyn keek hem met een innigen blik aan.

— Ik vergeef het je van ganscher harte. Ik weet immers, dat je dit alles slechts deed, omdat je mij boven alles ter wereld lief had. O, als dit niet gebeurd was, ik was nooit meer gelukkig geworden. Ik verachtte mijn man, nadat ik ontdekt had, dat hij door een ellendige laagheid den man in de gevangenis had weten te brengen, dien ik toen met al mijn hart liefhad, en die zich nu zoo vreeselijk gewroken heeft, ofschoon hij zelf een andere vrouw gevonden heeft, die hem mij heeft doen vergeten.

Raffles kon een zonderlingen glimlach slechts met moeite verbergen.

Het hart der vrouwen was wel raadselachtig.

En hij bedacht met verwondering, dat hij zich voor Marjolyn aan een zeer groot gevaar had blootgesteld.

Toch wist hij zich te bedwingen en antwoordde:

— Stel je gerust, lief — die ongelukkige man heeft Price niet vermoord, maar in een tweegevecht gedood.

— Weet je dat zeker? kreet Marjolyn. O, wat gevoel ik mij nu van een zwaren last ont-heven. Nu wil ik je volgen, waarheen je mij wil voeren, tot het einde der wereld. Ik heb je lief van het eerste oogenblik, dat ik je zag, maar mijn trots, mijn eer verboden mij, naar je te luisteren. Je hebt mij veroverd door je kracht, je sterken wil, je liefde. Ik ben de jouwe voor eeuwig. Met geweld heb je mij ontvoerd, ik geef mij vrijwillig aan je.

Wankelend, met half geloken oogen kwam de jonge vrouw naar den Indiër toe.

Raffles begreep, dat hij zich in een zeer on-aangenamen toestand bevond, maar de om-standigheden redden hem.

De deur werd eensklaps opengeworpen.

Op den drempel verscheen de Radjah van Indragore.

Met een woesten kreet wilde hij zich op zijn dubbelganger werpen.

Achter hem verscheen de bediende met bleek, verschrikt gelaat.

Maar Raffles retireerde bliksemsnel naar een der ramen, die op den tuin uitzagen, terwijl hij tegelijkertijd zijn revolver trok.

Hij wierp het raam open en sloeg een been over den rand.

Toen, met de revolver op den Indiër gericht, wendde hij zich tot Marjolyn met de woorden :

— Vergeef mij, mevrouw. Ik bezweer u, dat ik slechts uw welzijn op het oog had. Ik meende hier iemand te vinden, in tranen badende, en aan de wanhoop ten prooi — ik heb mij vergist, hetgeen den beste kan overkomen.

— Wie zijt gij? vroeg Marjolyn toonloos, en met bleek, verwonderd gelaat van den een naar den ander starend.

— Dat doet er weinig toe, mevrouw. Ik was een vriend. Maar ik geloof dat ik u thans het best mijn vriendschap kan betuigen door met den meesten spoed te verdwijnen. Ik gevoel mij als het vijfde rad aan den wagen. Mij blijft niets anders te doen, dan u geluk te wenschen, en de hoop uit te spreken, dat gij u dezen stap nooit zult beklagen.

Met deze woorden trok Raffles ook zijn andere been over de vensterbank, floot op een bijzondere wijze, en snelde toen vlug als een hert langs den muur naar de voorzijde van het huis, waar Charles en Henderson hem reeds wachtten.

— Welnu? vroeg Charles ongerust, toen hij zijn vriend alleen zag terugkomen.

— Welnu, Charles zeide Raffles met een fijn glimlachje. Ik heb een prachtige gelegenheid laten voorbij gaan, mij voor eeuwig belachelijk te maken.

De volgende aflevering bevat:

De valsche Kroon

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche **SHERLOCK HOLMES.**

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885